

Viața are o limită, iubirea nu... nu ții viața, iubiri-vă

In numele iubirii

Versuri

bunget marIn

*Iubirea nu înseamnă doar ceasu'-acel-al nopții,
Poți să-ți iubești copiii, părinții și nepoții;
Poți să iubești un câine, o floare sau, știu eu,
Poți să găsești iubire, iubind pe Dumnezeu.*

2012

In numele iubirii

bunget marin

In numele iubirii

bunget marin

Versuri

*Cititorilor mei,
cu toata dragostea
si toate gandarile bune...*

2012

Autobiografie.

*Nu-mi căutați în timpuri rădăcini
Și nici vre-un rang să-mi așezați povară,
Căci nu-mi cunosc nici rude, nici vecini,
Eu m-am născut aici a doua oară.*

*Doar el, cuvântul, îmi cunoaște mersul,
Vorbește-i blând și-ascultă-l cu răbdare;
Povestea mea o știe numai versul,
E-atât de mic și totuși mult prea mare.*

*Mi-am rătăcit destinul în cuvinte
Și le-am întors cuvânt după cuvânt;
Îmi răscolesc aducerile-aminte,
Dar n-am să știu vreodată cine sunt.*

"*A*m scris pentru voi..."

Nu sunt nici scriitor și nici poet, sunt doar un om al cărui suflet simte nevoia să râdă sau să plângă... și cum altfel l-ați putea auzi, dacă nu ar face-o cu ajutorul cuvântului !?"

De obicei, în acest loc, pe lângă precizarea că te-ai născut, care oricum este evidentă, de multe ori, cu sau fără voie, se strecoară cuvinte care mustesc de grandoare și excelență, încercând să convingă, sau să lămurească cititorul, despre omul din spatele cuvântului oferit spre citire. Eu nu am aceste cuvinte, locul acesta va rămâne gol, rămânând ca voi, cititorii, după ce ați citit cuvintele alese cu grijă de mine din noianul de vorbe, să puneți în sufletul vostru pe cele care credeți că s-ar fi convenit să fie scrise aici. Dacă unui singur cititor îi place versul meu, merită să scriu pentru el.

Eu m-am născut aici, între cuvinte.

Eu m-am născut aici, între cuvinte
Și am să mor cuvântului slujind.
E hrana mea de suflet și de minte,
E hrană pentru florile din gând.

Păcatul e că m-am născut în toamnă
Și nu mai am din timpul ce-a trecut.
În urma lui... nesuferita doamnă
Va cere partea ei de împrumut.

Am s-o alung cu stihuri și poeme
Și să-mi amân plecarea mai târziu.
Mai am nevoie de puțină vreme...
Ca florile din gânduri să le scriu.

Nu căutați iubirea prea departe

*A*m cunoscut iubirea când nu știam s-o strig,
În mâna sfânt-a mamei ce mă-nvelea de frig.
În ochi-i plini de lacrimi, în grijile-i tăcute,
Când sufletu-mi de înger știa să o asculte.

*Am cunoscut-o apoi în cântul ciocârliei,
În floarea de alun... și-n foșnetul câmpiei
În strigătul de frate și grija de bunic,
În primul fir de iarbă și-n greierul cel mic.*

*În picături de ploaie, în roua de pe flori,
În geana răsărită a soarelui din zori.
Iubirea stă să cadă pe stelele din cer
Și este-acolo, sus, și-n zori când ele pier.*

*Câtă iubire, Doamne, ai pus pe lângă noi !
Dar orbi cum suntem azi și-n suflete prea goi,
Împovărați de griji, sau gând de-navutire,
Nu ne mai pasă Doamne... călcăm peste iubire.*

Iubește-mă doar cât să nu mă doară.

***E**u nu există, nu încerca să-ți fiu
Vre-un gând tăcut, n-aș fi decât povară.
Întreabă versul meu pe care-l scriu.
El îmi cunoaște sufletul pustiu,*

*Durerea care trece peste seară.
Visul din nopți, când îngerii coboară
Să-ți pună raze-n părul auriu.
El știe dorul care mă-mpresoara*

*Și gândul ce mă duce-n nopți, târziu.
Nu mă iubi doar ca să-mi pui povară
Și alte nopți, în care să nu viu
În visul tău, în preajma ta să fiu.*

*Dacă vre-un gând în inimă-ți strecoară
Iubire, în tăcere ți-o măsoară...
Iar de-ai s-o faci vre-odată, ca să știi,
Iubește-mă doar cât să nu mă doară.*

Acolo unde visele nu dorm.

*Te-am cunoscut în visele trecute
Prin geana mea... clipirilor oprită.
Ușor, ca dorul clipelor tăcute,
Te-ai strecurat în noaptea adormită.*

*Cu zâmbet, flori îți deschideau cărarea
Și fluturi te-nsoțeau în drumul tău.
La semnul tău, apoi, s-a deschis zarea
Și-ai dispărut... și tu și visul meu.*

*Mi-aș fi dorit să scap de lumea tristă,
Urmându-te pe veci, ca un proscris,
În altă lume... care nu există...
De-atunci, te-aștept în fiecare vis*

*Și rog cu lacrimi neputința sorții,
În noaptea ta de vis să mă transform,
Să stăm ascunși în pântecelile nopții,
Acolo unde visele nu dorm.*

Mă iartă tu, copile.

M*i-a fost trecută viața prin patima greșelii*

*Ce-al tinereții val te-ndeamnă s-o urzești,
Când nu te lași supus sau pradă îndoielii,
Când toate par să fie normale și firești.*

*Te-am lepădat atunci, în gestul meu nedemn
Găsindu-mi fericirea... fără să știu că pier...
Aveam să aflū-n timp c-atât de mult însemni,
Dar prea târziu a fost, iertare să-ți mai cer.*

*Mi-am dus singurătatea în sufletu-mi cernit,
Te-am căutat în lacrimi și-n vajnica-mi durere.
Ascultă-mi, Doamne, ruga, destul am pătitit.
O vorba vreau să-i spun... că nu mai am putere.*

*Acum când bătrânețea e-atât de grea povară,
Mă iartă tu, copile, și-alătura-mi rămâi.
Ajută-mi neputinței un zâmbet să-i răsară,
Iar când va fi sfârșitul, să-mi stai la căpătâi.*

Iubirea e suflet în doi.

*Mai este iubire?
Și când o primim,
Mai știm să și dăm înapoi?
Ea, singură, moare
De-o ținem în noi.
Iubirea e suflet în doi.*

*Nu faceți iubirea
Plăcere de nuri,
De care uitați mai apoi.
Iubirea trăiește
Prin harul divin.
Iubirea e suflet în doi.*

*E liniștea serii
Și hrana de zi,
E simțul tăcerii din noi.
E frate și soră
Părinți și copii.
Iubirea e suflet în doi.*

Am să te scriu în versul de iubire.

*I*ubirea ta mi-a scris pe dor cu stele.
În amintiri mi-a scris cu jurământ.
Împarte-mi, Doamne, viața printre ele
Și lasă-mi doar o parte pe pământ.

*Din ceruri să privesc spre nemurire,
De pe pământ iubirea să-mi ascult.
Păstrează gândul meu în amintire
Și-ai să-nțelegi cât te iubesc de mult.*

*Și n-am să uit, și n-am să las vreodată
Să se strecoare timpul între noi.
Din el, uitarea crește neudată,
Iar timpul nu mai curge înapoi.*

*Am să te scriu în versul de iubire,
Să fii tu Ana versului zidit.
Poemul meu să fie mânăstire
În Edenul în care ne-am iubit...*

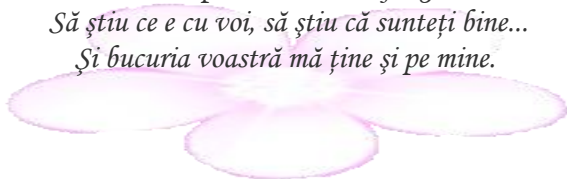
Să nu uitati de mine.

*Am pus în voi iubirea și grija de părinte.
Am ocolit tot răul, scoțându-l din cuvinte
Să nu vă-ntine viața, să nu-i simțiți durerea.
În voi mi-a fost speranța și voi mi-ați fost averea.*

*La tot ce v-ați dorit m-am aplecat s-ascult
Și-am încercat puținul să-l fac să fie mult.
Cu peticul din coate am alungat nevoi.
V-am apărat cu trupu-mi de vânturi și de ploii.*

*V-am împărțit averea ce bob cu bob am strâns
Și v-am zâmbit și-atunci când sufletu-mi a plâns.
Am pus în voi speranța că singur n-o să fiu,
Dar ați plecat... și-n juru-mi s-a adunat pustiu.*

*Să nu uitați de mine... atâta cât mai sunt.
Eu nu-mi doresc prea multe, mi-ajunge un cuvânt
Să știu ce e cu voi, să știu că sunteți bine...
Și bucuria voastră mă ține și pe mine.*

Vorbim despre iubire.

*Vorbim despre iubire în aste vremuri care
I-au dat iubirii nume de ură și uitare.
Mai sunt puțini cei care, vorbind despre iubire,
Îi înțeleg menirea și-o poartă în simțire.*

*Cuvantu-i la tot pasul, e uneori prea des
Rostit cu ușurință și fără înțeles.
Vorbim despre iubire, mereu vorbim de ea,
În schimb, cu al ei nume, descriem dragostea.*

*Iubirea nu înseamnă doar ceasu'-acel-al nopții,
Poți să-ți iubești copiii, părinții și nepoții;
Poți să iubești un câine, o floare sau, știi eu,
Poți să găsești iubire, iubind pe Dumnezeu.*

Să nu jurați iubire.

Să nu jurați iubire
Niciodată.
Iubirea e un lucru sfânt,
Nu poate fi legată
De cuvinte
Precum un jurământ.
Păstrați-o simplă,
Curată, ca o floare....
Faceți-o doar
Un simplu legământ.
Cu voi, cu ea,
Cu inima ce doare,
Cu tot ce are
Viața pe pământ.
Curată va trăi.
Curată, nu mai moare.
Să nu jurați iubire
Niciodată,
Trăiți iubirea.
Iubiți-vă...și-atât.

E-atât de simplu, Doamne, să iubești

Nu irosiți secundele tăcerii...

E-atât de scurtă trecerea prin lut.

Când ai ajuns la ceasurile serii

Să nu pui întrebarea... ce-ai făcut ?

Nu înveli iubirea-n gânduri rele,

Alege dor, când viața ta e goală,

Să nu fii singur dincolo de stele

Impovărat de propria-ți greșeală.

Când timpul curge fără de oprire

Nu ține ură-n viața ce-o trăiești.

Numai iubind ajungi în nemurire.

E-atât de simplu, Doamne, să iubești...

Te caut.

*Te caut ca pe-un vis din amintiri,
Rătăcitor în timp și-ntr-o destine.
Mă urmăresc speranțe și zidiri
Nestînse-n teama dorului de tine.*

*Să ne unim cărările târzii,
Pierdute-n colbul drumului de seară,
Respectul sfânt de-a-ncepe o nouă zi,
Să luăm singurătății din povară.*

*Și-atâtea vorbe, gânduri și dureri
Ce-am strâns în clipe singure și mute
Le-om depăna-n tomnaticile seri
Și-om pune bătrânețea să le-asculte.*

De câte ori cuvintele n-ajung,

*S*unt om și dor, și ființă, și scânteie
Și viață sunt îngemănată-n timp.
I-am venerat pe zeii din Olimp
Că n-au știut nicicând tristețea ce e.

*Tristețea mea ar fi crescut un munte
Lăsând Olimpul doar o biată stâncă.
M-am cufundat în liniștea adâncă
Să uit de zei, Olimpul și de multe.*

*Mi-am angajat cuvântul ajutor,
Să-mi umple nopți ce s-au golit de vise
Și-n versurile ce-au rămas nescrise
Să plângă el atunci când îmi e dor.*

*Dar e și dor pe care el nu-l știe,
Tăcerea lui deschide porți la rând
Prin care suferințele pătrund
Și lacrima din ochii mei învie.*

*Ascuns în taina sacră-a unui plâns
Încerc tristețea gândului s-alung,
De câte ori cuvintele n-ajung,
O lacrimă e singurul răspuns.*

Tu, ingerul iubirii.

De unde vii,
Tu, al iubirii sol ?
Crescut parcă-n
A cerului gradină.
Eu te-am primit
În sufletul meu gol,
Cu chipul tău
Și vocea ta divină.
Prin ea, tu curgi,
Din zâmbetul astral,
Iubirea efemeră,
Prin alba strălucire
De crin imperial.
Tu, hrană,
Pentru sufletu-mi
Flămând,
Mi-ai inundat
Cel mai lăuntric gând.
Te uită-n ochii mei
Și vezi că plâng.
E lacrima iubirii.
Am strâns din vocea ta
Cuvintele de dor,
Și-acum... cu ele plâng.
E plânsul fericirii.

Să lași pământului o floare.

*Întoarce-al vieții legământ
Atunci când lacrima te doare,
Crescută-n doruri de cuvânt
Să lași pământului o floare.*

*Să nu lași lacrima să plângă
Oricât de mult ai suferi,
Cuvântu-ar trebui s-ajungă
Și plânsul lui te-o liniști.*

*Să nu lași florile să moară,
Cu ele gândurile mor,
Ci seamănă-le să răsară
Printre cuvintele de dor.*

*Iar dacă lacrima mai doare,
Citește-ți floarea din cuvânt
Să-ți umple sufletul de soare
Și n-ai să uiți de legământ.*

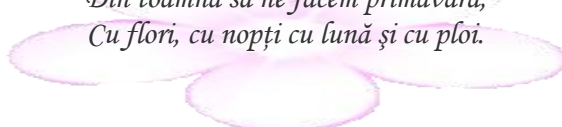
Te voi găsi pe drumuri din poeme.

*Știu că ești, așa-i în legea firii.
E totul scris. Adesea prin destin.
Nu-i viață, să nu dea zălog iubirii...
Un cant, un vers, o floare, un suspin.*

*Te voi găsi pe drumuri din poeme,
Pe care-încerc acuma să le scriu.
Chiar dacă anii au trecut prin vreme,
Secretul lor, eu încă îl mai știu.*

*Din floarea de cireș am luat petale,
Parfum am luat din florile de tei.
Și le presar în drumul meu pe cale,
Ca tu să ști pe unde să o iei.*

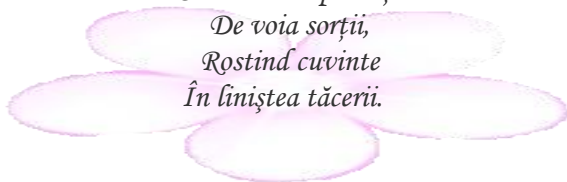
*Am să te-aștept în capătul de seară,
C-așa e scris destinul pentru noi,
Din toamnă să ne facem primăvară,
Cu flori, cu nopți cu lună și cu ploii.*

Mai pun un vis.

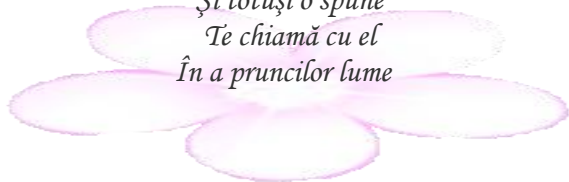
*Mai pun un vis
La șirul meu de vise.
Un vis născut
Din gânduri, ce te cheamă
Să fii aici,
Alături de mine.
Și, împreună,
Să naștem alte vise,
Cu doruri nevăzute
Și nescrise,
Și cu iubiri
De care n-avem teamă.
Să strângem peste umbră
Vălul nopții,
Și să ne-ascundem
Lângă tâmpla serii.
Să ne lăsăm purtați
De voia sorții,
Rostind cuvinte
În liniștea tăcerii.*

Celestic.

Ce zice un prunc
Când gânguru'-și spune
E primul cuvânt
La ieșirea pe lume
Ascultă-l în gesturi
Și taina-i pătrunde
Lui îngeri-i cântă
Și el le răspunde
Fiorul vorbirii
Din altă lumina
Și floarea crescută
În altă grădină
În leagănul vieții
Își pleacă făptura
Vorbește cu cerul
Îi știe căldura
Nu știe iubirea
Și totuși o spune
Te chiamă cu el
În a pruncilor lume

Îi las iubirii dreptul să mă doară.

*Ne-am așezat la capătul iubirii
Și parcă timpul s-a oprit în loc.
E totul gol, ca-n clipa despărțirii,
Iubirea-i vis... și viața e un joc.*

*Am căutat în strigatu-ți o vină
Să-mi judec dor și vise să opresc.
Nu pot să văd cum totul se termină
Iubiri plecate sunt... să te gălesc.*

*Și dor am pus să vină către tine,
Am pus și vis să spună cât iubesc,
Dar s-au pierdut în clipele puține.
S-au rătăcit și nu te mai gălesc.*

*Și rând pe rând, tristeți nedumerite
S-au rătăcit în lumea de coșmar.
Mor visele... de tine neprimite
Și doruri mor... și totu-i în zadar.*

*În mine, totul a-nceput să moară.
Mă simt umil... și trist. Nefericit...
Îi las iubirii dreptul să mă doară.
Durerea ei... e parte din iubit.*

Am plâns aceeași lacrimă amândoi.

*Tu ai plecat, dar ești aici cu mine,
Să-ndeplinim destinului cuvânt...
În rostul scris al legilor divine
Nu poți desprinde cerul de pământ.*

*Ne-a fost sortită o singură lumină,
Un singur cer, un soare și-un pământ,
Un singur Eden ne va fi grădină
Și viață doar un singur legământ.*

*Am fost legați de-o singură chemare,
Un singur rost și-un singur adevăr.
Cum poate trece timpul în uitare,
Când am crescut aceleași flori de măr?*

*Același gând l-am prefăcut în șoapte,
Același dor iubirea ne-a cuprins,
Am străbătut aceeași zi și noapte
Și-aceleași timpuri tâmpile ne-au nins.*

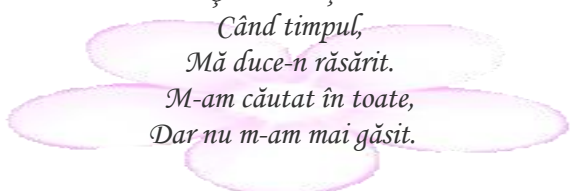
*Același vis l-am rătăcit prin stele,
Cu-aceleași pas am străbătut nevoi,
În zilele cu nor și clipe grele
Am plâns aceeași lacrimă amândoi.*

Gânduri.

*În geana serii,
Când gânduri
Se adună,
Să stea de vorbă
Cu mine împreună,
Le tot întreb,
Și-n gând le răscolesc,
Căci m-am pierdut în ele
Și nu mă mai găsesc.
Atât de mutle sunt,
Și-atât de grele,
Întreb pe fiecare
De m-au văzut prin ele.
Atât de grele sunt,
Și-atât de multe,
Le-am întrebat pe toate
Dar parcă toate-s mute.
Și nu mai știu
Când timpul,
Mă duce-n răsărit.
M-am căutat în toate,
Dar nu m-am mai găsit.*

La tine mamă.

La tine mamă mă gândesc mereu

De câte ori durerile m-apasă.

În clipe de tristețe și de greu

Trimit un gând la tine, către casă.

Te văd în amintiri cum ne zâmbeai,

Chiar și atunci în clipe de durere.

Cu-o lacrimă, furiș, ne mângâiai,

Cu sufletul... și sfânta lui tăcere.

Aș vrea să pot în vise să te țin.

Ca tine mamă... să-mi răpun necazul.

Să cred doar în speranțele ce vin

Și-n lacrima ce-mi mângâie odrazul.

La tine mamă... doruri de se frâng,

Tu ști să le acoperi cu tăcerea.

La tine mamă gândurile plâng

Dar numai tu le-mpartasești durerea.

Născută din cuvinte.

*C*ând te-am găsit,
Erai
În globul tău de sticlă.
Închisă
De ale lumii ordine firești.
Erai,
Precum o carte
De cuvinte,
Ce-ascunde-n ea
Secrete omenеști.
Am încercat să sparg,
Cristalul
Ce te strânge,
Să pot citi
Ce-n tine era scris.
Să te deschid
Spre lumea minunată,
Cea plină de speranțe
Și de vis.

Am fost pe rând,
Copil,
Și om am fost,
Am fost și fulger,
Și scânteie,
Sperând
Că voi găsi o cale,
Că voi găsi un rost,
Că voi găsi
Acea misterioasă cheie.
Se pare
Că misteru-i prea adânc,
Sau cheia,
Nici n-a existat vreodată.
Sau poate globul tău
De nepătruns,
Te ține-n veșnicie
Ferecată.
Rămâi în globul tău,
Misterioasă carte,
Cuvintele,
Pasreaza-ți în secret.
În lumea ta,
De-acolo de departe,
În care,
Nefirescul
Ți se pare drept.

Am adunat din visul tău o floare.

***P**riveam spre somnul tău rătăcitor,
Spre adierea pleoapelor închise
Și am simțit cum pătrundeai ușor
Acolo, unde lumea e din vise.*

*M-am strecurat în visul tău, tiptil,
Fără să simți a pașilor chemare,
Eram ca-n primăvara lui april
Când roua strânge razele de soare.*

*Tu alergai pe câmpul plin de flori,
Eu mângâiam un fir de sunătoare.
Când am plecat spre liniștea din zori
Am adunat din visul tău o floare.*

Mi-a mai rămas un singur anotimp.

*A*zi mă desprind de tine, timp viclean,
M-am săturat să-ți fiu mereu supus.
Atâta timp... m-ai păcălit, m-ai dus,
Scurtându-mi vieții fiecare an.

*Nu te mai număr, socotesc sau scriu,
Ținând răbojul martor vieții mele.
Când zile trec, nu vreau să știu de ele
Și nici de tine nu mai vreau să știu.*

*M-ai însoțit cu-atâta frenezie
Și m-ai sfidat, nemernicule timp...
Mi-a mai rămas un singur anotimp
Și vreau o toamnă lungă și târzie.*

Cum să iubesc?

Cum să iubesc, când tot, ce-i dat de drept iubirii

*De mine e străin...? E în lumea amintirii...
Și timpu-n zborul lui ușor s-a strecurat,
Din tainele iubirii nimic nu mi-a lăsat.*

*N-am învățat cum luna se-adună de pe cer,
Se pune la picioare... nici stelele cum pier.
Nu știu cununi de lauri pe fruntea ta să pun.
Nici florile din lume pe toate să le-adun.*

*Nu știu în noapte locul în care să m-așez
Și visele-ți frumoase să stau să le veghez.
S-adun din valuri marea cu ea să te-învelesc,
Din tot ce-i dat iubirii nimic nu-mi amintesc.*

*De patima iubirii n-am învățat să plâng.
Am învățat doar... simplu, în brațe să te strâng
Și să te pun în suflet, că ești un suflet bun.
Dar nici măcar atât nu știu cum pot să-ți spun.*

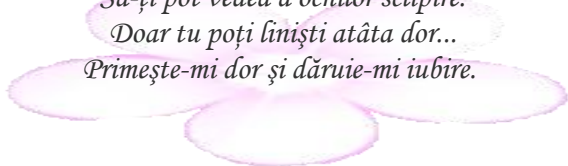
Primește-mi dor și dăruie-mi iubire.

*Iubito... fii al dorului balsam,
Ca leac peste iubire să te pun.
Mă dor atâtea doruri câte am,
Ajută-mă din ele să m-adun.*

*Ia-mi dorul să te lunec sub priviri
Și dorul de-a mă pierde-n frumuseți.
Zidește-le-n frumoase amintiri
Și pune-le început de dimineți.*

*Mai lasă-mi doar a inimii bătaie
Cu inima-ți să bată la un loc.
Și-o lacrimă pe-a visului văpaie,
În ea să-mi sting din clipele de foc.*

*Alungă de pe fruntea ta un nor,
Să-ți pot vedea a ochilor sclipire.
Doar tu poți liniști atâta dor...
Primește-mi dor și dăruie-mi iubire.*

Din dor de noi.

Prinde-mi în brațe gândul și strânge-l cu putere.

*Primește-a lui chemare și scapă-l de dorinți.
Alintă-i rătăcirea c-un strop de mângâiere,
Sau poate c-un sărut din buzele-ți fierbinți.*

Să nu-l scapi niciodată de-a brațelor strânsoare.

*Adăpa-ți fericirea la setea lui tăcută,
Să simți cum stropi de rouă din razele de soare
Se strâng ca un fior pe lacrima-ți durută.*

*Din patima iubirii să-i dai o picătură.
Îmbracă-l în tăcere cu-al inimii tău gând.
Le-om aduna pereche și le-om simți cum fură
Sărutul și iubirea și dragostea, pe rând.*

Ți-am ascultat tăcerile din șoapte

*P*oate-a venit prea repede uitarea,
Sau poate gânduri încă te mai cată.
Erai învolburată precum marea...
De ce nu ești și-acum ca altădată?

*De ce tresari de-a mâinii adiere?
De ce te-ascunzi în spatele durerii?
Urmeză dorul inimii-n tăcere...
Și lasă-ți trupul pradă mângâierii.*

*Nu poți iubirii să-i înfrânghi puterea,
Nici gândului o stavilă să-i pui.
Căci viața și iubirea sunt averea.
De restul... nu-i mai pasă nimănui.*

*Ți-am ascultat tăcerile din șoapte,
Cuvintele rostite din privire,
Dorințele din visele de noapte...
Și toate sunt... doar viață și iubire.*

Mai am o lacrimă de plâns.

Pentru iubire

*Încă nu-i măsură,
Să pot să-ți spun
Acum cât te-am iubit.*

*Dar ai plecat
Angelică făptură.
Plecarea ta...*

Atunci m-a risipit.

*M-am adunat
În greaua-mi suferința...*

*M-am ridicat,
Ca drumul să-mi urmez.*

*Dar n-am putut
Oricât aveam voința.*

*Și cum să pot
Când încă te visez.*

Te caut iar...

Prin umbre și prin flori,

În locu-n care

Brațele te-au strâns,

Și vin aici...

Și stau de câte ori

*Simt că mai am,
O lacrimă de plâns.*

Ascult culori de trandafir în floare.

Simbol iubirii zămislit prin fire

*Splendorii lui de crin imperial,
Ne cântă trandafirul sub privire
Cu sunet lin de lună și de val.*

*Iubirea sună-n roșu purpuriu,
Din bob de rouă cântecul se cerne,
Ecou ascuns în spinul auriu,
Un Eros al iubirilor eterne.*

*În galben stă parfum de gelozie
Vibrând ușor pe undele iubirii.
E-n legea firii, pentru armonie.
Păcat ușor și gir al nemuririi.*

*Sălășluește-n albu puritatea,
Culoare nelipsită din iubire.
Doar împreună trec eternitatea,
Doar împreună merg în nemurire.*

*Ascult culori de trandafir în floare.
Divine voci în inimă-mi pătrund.
Lăsați-mă să cant cu voi petale,
În cant de dor iubirea să-mi ascund...*

Acolo unde timpul îngroapă amintiri.

Nu stă-n puterea noastră să-i aruncăm tăcerii

*Cuvinte temătoare... pe rostul ei divin.
Se-așterne fără margini, când vine timpul serii
Și-ascunde-n ea trecutul, puțin câte puțin.*

*Puterea ei destramă, căci totu-i trecător.
Purtând chemări tăcute prin spații siderale
Din nemișcata geană mai pică câte-un dor,
Și tot ce mai rămâne se scutură-n petale.*

*Prin vise ne mai umblă speranțe rătăcite.
Frânturi de timp adună ce-a mai rămas din noi
Îngemănând puterea în clipe neclintite
Dorinței nesfârșite de-a fi mereu în doi.*

*E prea departe locul și calea mult prea lungă,
S-au dus prin poarta vieții temutele iubiri.
Doar neumblate gânduri ar mai putea s-ajungă
Acolo unde timpul îngroapă amintiri.*

Rătăcire.

*A*m dreptul
să-ți pun să ascuți
glasul de înger
cu care rosteai
fericirea
mie sortită
acum când umbra ta
ascunsă
între gândurile mele
privește
cum curge iubirea
în picuri de timp
am dreptul să-ntreb
ce mai clădești
fără povara propriului vis
fără iluzia vieții deșarte
acum
când timpul iubirii
mă doare
prefîns
între aici și departe

Să nu lăsăm.

*Să nu lăsăm
Iubirile să moară,
De lângă noi
Ca timpul
Să le fure,
Căci moartea lor
Începe
Să ne doară.
Iubirea-i ca un vis
Venit din vreme,
Ca o licoare
Strânsă-n amintiri.
De măreția ei
Avem
A nu ne teme,
Căci nu există
Viață,
Când nu mai
Sunt iubiri.*

*Prin amintiri,
Ce încă
Ne țin minte,
Ne facem drum,
Cu pași
Mărunți și goi,
Simțind arsura
Nisipului
Fierbinte.
Puterea
De-al străbate,
Există
Doar în noi.
Nu ești învins
Când inima-i rănită,
Și nici când ochii,
Lacrimi au
Prelinse.
Învins, ești doar
Atunci
Când prea ușor,
Ai renunțat,
Definitiv la vise.*

Aș vrea să fiu nebunul ce seamănă iubire.

***P**un versul meu aici ca martor de voința
Destinului chemare... cuvântului rostit
Să nu mă prindă viața cu gânduri de căința
Că nu mi-am pus cuvântul să facă ce-am dorit*

*Aș vrea să fiu nebunul ce seamănă iubire
Acolo unde oameni mai cred că prin cuvânt
Putem schimba destine sau dăruii menire
Putem și altfel viața s-o trecem pe pământ*

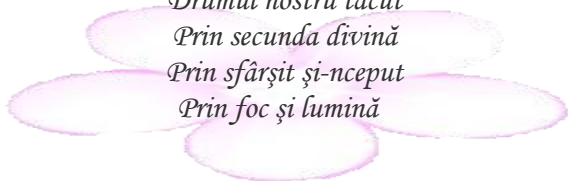
*Nu-mi pasă ce vor crede acei ce vor citi
Pun versul să mă ierte, eu sunt al lui stăpân
De-oi trece peste moarte... eu tot aici voi fi
Căci n-am să plec vreodată dar nici n-am să rămân.*

Imn.

*A*tunci când plouă
Norii plâng
Cu lacrimi de rouă
Căzute în crâng
De unde răsfâng
Scîpîri de raze-n neant
Mai curat și mai pur
Ca un diamant
Atunci când plouă norii
Aruncă spre noi
Acorduri de cântec
Pentru imnul din ploi
Atunci când plouă
Picurii cară din cer
Darul acela divin
Mereu efemer
Drumul nostru tăcut
Prin secunda divină
Prin sfârșit și-nceput
Prin foc și lumină

Portret.

Cum să te scriu în cartea de iubire
Să te citesc de câte ori mi-e dor ?
Privirea ta... și trupul tău subțire
Prinse-n cuvinte, tandru și ușor.

Din versuri să te iau în prag de seară
Și-n brațele iubirii să te-adun,
Când noaptea peste umbre se coboară
Sclavă privirii mele să te pun.

Sunt ca un gând cuprins de nerăbdare,
Să-i sting privirii doruri de nescris,
Caci la lumini ce vin din Carul Mare
Întreaga-ți ființă pare-a fi un vis.

*În ochii tăi s-a rătăcit lumina
Scâlpîrilor din stele și din sori.
Pe trupul tău s-a zămislit grădina
Miresmelor din frunze și din flori.*

*Din buze-ți curg săruturi fermecate,
Strivind cu vraja lor închipuiri.
Cosițele curg gândurile toate
Prin freamătul șuvițelor subțiri.*

*Iar în obraji, bujorii albi se-adună...
Din catifeaua lor te-au desenat.
În colțul gurii e un colț de lună,
Rămas stingher, demult nesărutat.*

*În pasul tău s-ar potrivi condurul
Sortit cenușăresei din povești.
Nevinovat aș face atunci pe furul...
În gândul meu doar tu te potrivești.*

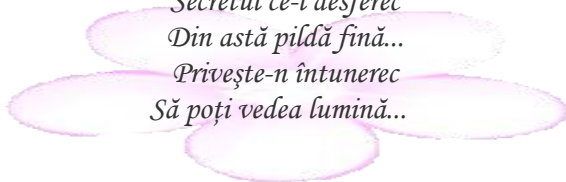
Destin.

*E binele o floare
Și răul e un spin ?
E doar o întâmplare
Sau nemilos destin,*

*Ce avut-a trandafirul
Să poarte de-amândouă ?
Și spinul cu otravă,
Și floarea prinsă-n rouă.*

*Sau poate doar o pildă
Ce Domnul a lăsat,
Să știm ce este bine
Doar când de rău am dat.*

*Secretul ce-l desferec
Din astă pildă fină...
Privește-n întunec
Să poți vedea lumină...*

Poveste de iubire.

Te-au desenat, dorințele, pe vise
Rătăcitoare-n noaptea adormită,
Ecouri nestruncate prin abise
Lovind ușor în geana-mi neclăpătită.

Din noaptea lor, cu clipe de iubire
Mi-au invadat cărări, pe unde dorul
Și azi urmează -aceeași rătăcire,
Prin gânduri necălcate cu piciorul.

N-a fost nici basm, nici filă de poveste,
Ci doar iubirea ta și-a mea iubire
Îngemănate-n nopțile celeste,
Și-n zilele pierdute-n fericire.

Cât ne-am iubit ? e doar o întrebare,
Răspunsul este-n cugetul din noi.
Din fiecare clipă câte-o floare
I-am dăruit iubirii amândoi.

Din flori și alte flori acum se-arată,
Din gânduri, alte gânduri au rămas.
Povestea, este-acum, cu-a fost odată
Un vis frumos, o umbră fără glas.

E plânsul meu.

Din leagăn, primul grai

A fost un plâns.

Dar nu știam atunci

De rostul lui,

De dor,

De bucurie.

Era doar plâns

Nevinovat de prunci.

L-am luat cu noi

Și în copilărie.

Și-am plâns cu el

Dureri și bucurii,

Am învelit

Cuvinte de ocară.

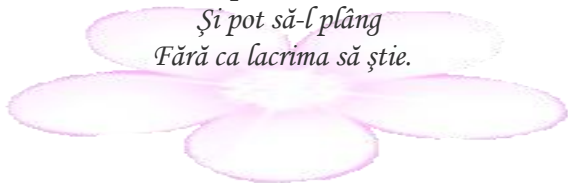
L-am pus peste durerea

De copii,

Ne-am ajutat de el
Să nu ne doară.
Dar am crescut
Și plânsul l-am lăsat.
Din fală, din mândrie
Sau rușine.
Și-atâtea clipe trec...
Neîncetat,
Când trebuie să plângi,
Când simți c-așa îți vine.
Eu mi-am ascuns durerea
În cuvânt.
În el ascund
Și stropi de bucurie.
E plânsul meu,
Și pot să-l plâng
Fără ca lacrima să știe.

Mie dor de voi.

Îmi mai târâsc un an din bătrânețe...

Atâtea gânduri și nevoi s-au strâns.

Înconjurat de clipe de tristețe

Mereu mai ai o lacrimă de plâns.

Și nu le plângi, că pâine n-ai pe masă

Sau bolul de făină s-a golit.

Sunt lacrimi pentru liniștea din casă

Și pentru glasul porții împietrit.

Mie dor de voi, să va mai văd odată

În jurul mesei puse peste ani.

Mă doare c-am să mor de voi uitată

Și nu de grija nu știu căror bani.

Mă tem de ziua-n care o să pier

Și n-o să fii si voi alături.

Doamne, dacă mai ești acolo-n cer,

Trimite-le spre suflet vorba mea...

Eu fir de dor, tu dulce amintire.

M-am strecurat, în noapte- 'n gândul tău.

*O amintire tristă... și stingheră,
A tresărit, și-a înțeles că eu
Sunt fir de dor, uitat pe-o etajeră.*

*M-a luat în palma ei și mi-a șoptit,
Cu patimă în glas și cu iubire,
Să ducem clipa nopți-n răsărit,
Eu fir de dor, tu dulce amintire.*

*Am alergat, prin clipe de demult,
Ca doi nebuni pierduți în rătăcire,
Din loc în loc, eu mă opream s-ascult,
Din șaptele-ți, trecute, de iubire.*

*Când am ieșit din visul călător,
Un strop din noapte mai era la pândă.
O lacrimă, se prelingea ușor,
Ca un sărut pe buza-ți tremurândă...*

Din flori de mac am adunat iubire.

*În roșul lor aprins de faclă vie,
Cu trup subțire, îmbrăcat în spini,
S-au așezat toți macii pe câmpie
Sfidând ideea ternelor grădini.*

*Nu vor buchet în gâstră ta să fie.
Își fac petala lacrimă de dor.
Destinul lor e-acolo pe câmpie.
În gâstră plâng, se scutură și mor.*

*Acolo unde leagăn le e vântul
Și apă beau când roua cade-n zori.
De hrana lor se bucură pământul
Și au prieteni zecile de flori.*

*Din adieri se leagănă cicoarea
Roșind în fața firului de mac.
Îi-ntinde fericirea și candoarea
Ce prea demult în florile ei zac.*

*În zborul lui un puf de păpădie
Desprins parcă din lumea de povești,
Plutește peste macii din câmpie
Cu frumuseți ce-ndeamna să iubești.*

*Culoarea purpurie, ruginită,
Petală lor gingașă și subțire.
Iubesc tandrețea lor nemărginită.
Din flori de mac am adunat iubire.*

Ne cerne alb, pe amintiri uitate.

Ne cerne alb, pe amintiri uitate...

*Miros de iarnă curge spre pământ.
Din apă zbor petalele crestate,
Doar ele știu, de-i joc sau legământ.*

*Coboară lîn, văzduhul tremurându-l
În nemișcarea lui de-odinioară.
Doar plânsul lui se-aude, ascultându-l;
Vedem culori de mantie polară.*

*Ne cerne alb, pe amintiri uitate,
Acoperind din răul ce ne doare.
E cerul trist... câmpiile-s curate...
Și-n suflète simțim miros de soare.*

*Ne doare ieri, dar mâine n-o să doară
Ne-acoperim cu albul purității.
Va ninge peste noi cu primăvară,
Simți-vom iar o primăvară a vieții.*

Rătăcitoarele iubiri.

*Aș vrea să fii cu mine-acum, în nevăzutul negrei nopți
Sorbind tăcerea împreună să dăm iubirii noastre foc.
Prin întunericul potrivnic să-ți mângâi tandru nurii copti,
Fiori, și dor, și gând, și șoaptă, să ardă toate la un loc.*

*Din trupul tău mai alb ca luna, să sorb licoarea de fior
Și cu priviri ocolitoare pe trupul tău să rătăcesc.
Din câte doruri mă-npresora să nu rămână nici-un dor,
Chiar dacă negurile nopții te vor ascunde, te gălesc.*

*Pierduți în patima iubirii, striviți de-al brațelor cuprins,
Rătăcitori spre altă lume, despovărați de gânduri, goi
Ascunși în timpul care trece și care încă nu ne-a nins,
Din ceruri lacrima divină să se prelîngă peste noi...*

*Cu grija dorului tăcut să nu lăsăm nicicând să piară
Iubirea care arde acum... ascunsă-n focul nevăzut.
Tristețea strânsă-n locul ei dacă-ar începe să ne doară,
Să ne întoarcem în iubire și iar s-o luăm de la-nceput.*

Chemare.

Te-am așteptat în vise...

Și-n tăcere.

Te-am așteptat în gânduri

Ce-au trecut.

În leagănul de val,

Și-n adiere

De vînt... în timpul

Nevăzut.

Tu ești măsura

Tîmpului ce curge

Și-a celui

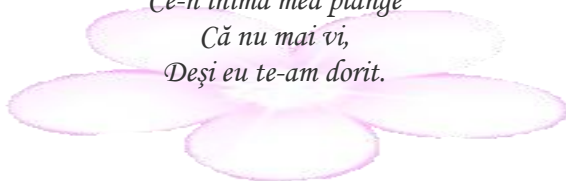
Care încă n-a venit.

Ești lacrima

Ce-n inima mea plînge

Că nu mai vi,

Deși eu te-am dorit.

*Aștept nerăbdător
Când vine seara
Sub Eminescul tei
Să ne-așezăm.
Să-i admirăm
Lui Labis căprioara
Și necuvintele
Stanescului să-i dăm.
Și-apoi, în taina
Noapți care vine
Să stau de veghe
Lângă visul tău.
Înconjurați
De raza lunii pline,
Să trecem noaptea
Numai tu și eu.*

Mă cheamă iar cu-a gândului chemare.

*Ne-am învelit cu-atâta depărtare,
Cu-atâta dor cu-al neputinței nou;
Mă cheamă iar cu-a gândului chemare
Și-am să-ți răspund cu-al inimii ecou.*

*Să ne-ntâlnim în seara fără clipe,
Închiși în dorul clipeilor din noi,
Lăsând tăcerea-n jur ca să ne țipe,
Ne pese doar că suntem amândoi.*

*Precum Brâncuși cu-a lui îngemănare
Ce ține piatra strânsă pentru veci,
Noi să simțim a brațelor prinsoare,
Fiori nestinși ai degetelor reci.*

*Și ca-ntr-un scris din datina străveche
Cuprins în zicători și rugăciuni,
Tu să rămâi la sufletu-mi pereche,
Eu umărul pe care să te-aduni.*

Ai apărut.

*Ai apărut în visul meu din noapte,
Simbolizând prin tine paradisul.
Chemarea ta se-aude printre șoapte...
De ți-aș răspunde, știi c-aș pierde visul.*

*Aș strânge visul și l-aș lua cu mine,
Să-l pot întinde atunci când îmi e dor.
Intrând în el, să fiu din nou cu tine
Între iubiri și șoapte de amor.*

*Între dorinți și șoapte de iubire
Privirea mea să-ți mângâie seninul,
Încet, să nu-l trezesc din adormire,
Și să rămân cu dorul și suspinul.*

M-am născut la margine de viață.

M-am născut

*La margine de viață.
Și primul pe care l-am văzut
Era un înger
Venit să-mi dea povață.
De-aici începe viața...
Mi-a șoptit.
Dar nu-i numai a ta.
A ta e acest fir nerăsucit,
Și mi l-a pus în mână.
Urmează-l până la sfârșit.
E firul vieții tale.
Ai grijă, e fragil
Și încurcat.
Iar viața e și rea și bună.
Atât mi-a spus.
Și-apoi s-a ridicat.
De-atunci,
Urmez întruna firul,
Fără să știu cât e de lung.
Un lucru știu, urmându-i șirul,
Tot la o margine-o-s-ajung.*

De ce mi-e dor ?

De ce

*Mi-e dor,
Când tu alături stai,
Și când cu
Gândul
Îți mângâi amintirea?*

De ce

*Tristețea
Din ochii tăi îmi dai,
Când poți,
Cu ei,*

Să-mi dărui fericirea?

De ce m-alungi

*Din vise de demult,
Când vremuri*

Peste ele se așază?

Mai lasă-mi

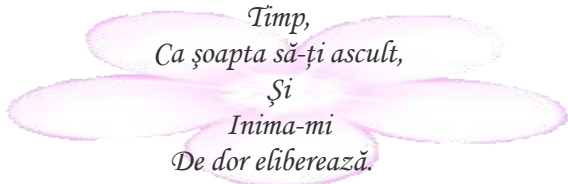
Timp,

Ca șoapta să-ți ascult,

Și

Inima-mi

De dor eliberează.

Ați înțeles cum plânge un suflet de copil ?

*V*oi, oamenilor mari... nu vă-nțeleg iubirea
Cântată atât de mult, cu fast și osanale,
Și-apoi când venim noi, urmează despărțirea,
Lăsându-ne pierduți pe străzi și prin canale.

*Cum de s-a strâns în voi atâta nepăsare,
Atâtea jurăminte, cuvântul ce l-ați dat ?
O inimă de piatră de-ar fi și tot tresare,
Atâta umilință și-atât de crunt păcat.*

*Ce suflet poți să ai, să lași uitării pradă
Un fir din propriu-ți trup, atâta de fragil,
Singurătății dar, în negura din stradă ?
Ați înțeles cum plânge un suflet de copil ?*

Te-aștept, iubito.

***T**e-aștept, iubito,
Pe mâna-mi căpătâi.
Și fruntea-ți boltă
Cerească
Cu ochii stele,
Cu-a mea tăcere
Din privire, s-o mângâi.
Privirea ta
Să-mi povestească,
În șoaptă,
De frumuseți pierdute
În clipele-mi pustii.
În ochii-ți negri,
Deschisă poartă,
Să-mi rătăcesc
Vitarea din visele târzii.*

În verdele din ochii tăi.

*Printre alei, când ducem pașii
Și-mi legăn gândurile reci,
Doar ochii mei, se uită, lașii
Prin taina lor să te petreci.*

*Nu te privesc că ești frumoasă,
Ci doar în suflet îți citesc,
Când ochii tăi, privind, mă lasă
Întemnițat în nefiresc.*

*Parcă din ceruri se coboară
Culoarea frunzelor de tei,
Și ca un murmur se strecoară
În verdele din ochii tăi.*

*Te-am îndrăgit, de când, copilă
Copil în preajma ta fiind,
M-ai prins în doruri, fără milă,
Iar astăzi sunt un suferind.*

*Atunci când brațele-ți mă cheamă
În brațele-mi se-ascund dorinti,
Și gura-mi vrea, de bună seamă,
Sărutul buzelor fierbinți.*

*Nu-i vina mea, n-am nicio vină,
Și nici a ta vreo vină nu-i,
Ești ca a cerului lumină,
A tuturor și-a nimănui...*

Când am să-învăț să scriu.

*S*imt cum te doare timpul peste tăcute gânduri,
Cum cauți regăsirea, prin vechile-amintiri.
Singurătatea nopții, din nelipsite rânduri,
Te strânge precum zidul pe Ana-n mânăstiri.

*N*ici ochii nu mai au din lacrima-ți tăcută.
A liniștii tăcere mai rău ca timpul doare...
Pierdută-n voia sorții pe-o cale neștiută,
Cu gândul la o vorbă, un rînd, o dezmierdare.

*C*ând am să-învăț să scriu, am să-ți întind cărare,
S-aștern pe ea petale... poemele iubirii.
Nici eu n-am să mai simt cum ne iubirea doare,
Nici tu, în nopți tăcute, durerea despărțirii.

Mărire ție frumosule cuvânt.

Cum poți să zbori, când aripile-s frânte.
Cum poți să plângi, când lacrimi nu mai sunt.
Doar tu cuvânt, născut din vorbe mute,
Doar tu știi asta. Frumosule cuvânt.

Tu știi să mângâi și suflet și durere,
În fața neputinței nu te pleci.
Păduri de vise legeni în tăcere,
Dând amintiri curate, gândurilor reci.

Tu poți să faci iubirea să ne cânte,
Tu poți să dai durerii un alint.
Doar tu cuvânt, născut din vorbe mute,
Doar tu știi asta. Frumosule cuvânt.

Mă iartă, mamă.

*Am scris despre iubire și mi-am cântat durerea,
De gânduri și de flori, de cerul plin cu stele.
Am stins în versuri vântul, cântându-i adierea.
M-am strecurat în vise și m-am plimbat prin ele.*

*Am scris de fericirea ce dăinuie Shambala,
Doar despre tine mamă a scrie n-am știut.
Îmi iartă neputința și-mi iartă și greșeala...
Mai port și-acum durerea că nu te-am cunoscut.*

*N-am cunoscut dulceața sărutului pe frunte
Nici mangaerea lână a miinilor prin păr,
Cuvântu-mbarbatarii... izvor ascuns în munte,
Mirosul sfânt de poamă al ultimului măr.*

*Un zâmbet să-mi aline din dorul pentru tine,
O palmă a muștrării ce crește unde-atinge,
Primind cu ea și gândul dorinței pentru bine,
Sau dosul ei ce șterge o lacrimă ce plânge.*

*Găseam adesea locuri, privirilor ascunse,
Să lepăd umilința... durerea să-mi alin.
Să-îmec între suspine atâtea lacrimi plânse.
Copilăria vieții s-o dezlipesc de chin.*

*Purtat de rău pe brațe din când în când de bine,
Mai port din umilințe... nestinse-n amintiri,
În drumul către viață, în drumul către tine,
Spre locul ce ne-așteaptă cu veșnice iubiri.*

Să știi să plângi.

Să știi să plângi
Când taina fericirii
Te leagănă
Pe visul ei de nor,
Când inima
Ți-e plină de iubire,
Și visele
Durează până-n zori.

Să știi să râzi
Când viața te doboară,
Și neguri surde
Se strâng în jurul tău,
Când amintiri ucise
Te-înfioară,
Strivindu-ți gânduri
Și păreri de rău.

Să știi să plângi
Când te-a'învelit sărutul
Cu taina lui,
Cu dorurile-i firești.
De-atâtea ori
El este începutul...
Să știi să plângi
Inseamnă să iubești...

Cadoul.

*A*zi am primit
Cel mai frumos cadou,
Și poate cel mai
Valoros,
Din toate câte sunt.
El poate face
Stelele să cânte,
Și veșnicia
Să dureze mult.
Nu-i din argint,
Și nici din aur nu e,
Și nici în nestemate
Nu-i bătut.
E mult mai scump,
Mai valoros,
Mai trainic.
E vorba, de
Mirificul sărut.

Din firele de dor ți-oi țese așteptarea.

*N*oi ne-am iubit în taină, așa a vrut destinul,
Să nu ne știm vreodată, ci doar să ne iubim;
Doar timpul ne mai știe secretul și suspinul,
Tot el le va ucide, de-o fi să ne-ntâlnim.

*Ne-am agățat de doruri, de vise și de soartă,
De timpul care trece, de lacrimi și tăceri;
N-au reușit nici timpuri, nici dor să ne despărță,
Iubirea mea de astăzi, iubirea mea de ieri.*

*Din firele de dor ți-oi țese așteptarea,
Cărarea ți-oi așterne cu frunze de pelin,
A plânsului povară, din ochi tăi ca marea,
O iau cu mine-n taină pe drumul spre destin.*

Te prețuiesc, iubire.

*Când mi-am dorit un dram de fericire,
Și nu găseam durerilor un leac,
M-ai ajutat la sfânta ei zidire
Și mi-ai mutat durerile cu-n veac,
Te-am prețuit, iubire.*

*M-ai adunat din lunga-mi risipire,
Pecete peste viața mea ai pus.
Mi-ai dat un dor nespus de nemurire.
Și pentru toate câte mi-ai adus,
Te-am prețuit, iubire.*

*Nu-mi pot dori mai mult decât acum.
Mă mulțumesc cu clipele trăite.
Și de va fi să plec pe lungul drum
Cu multe doruri încă ne împlinite,
Te prețuiesc, iubire... te prețuiesc oricum.*

Sunt visul tău.

De-atâtea ori mă uit în mine,
Îngândurat, străin și trist.
Și nu mai știu,
Nu-mi mai dau seama,
De mai trăiesc
Sau mai există.
Doar boarea adierii tale,
Ce'mprstie miros de crin,
Mă mai trezește
Câte-odată,
Și-n adierea ei suspin.
Sunt gândul tău
Dintotdeauna,
Sun visul care l-ai visat,
Sunt nemurirea
De iubire,
Ce n-ai avut
Sau ți s-a luat.
Culege-mă ca pe un gând,
Și umple-ți
Inimă de dor.
Iubește-mă ca gând, ca vis,
Sau ca iubire, până mor.

Când am să pun sărutul să te certe.

*M-ai alungat cu dor și cu uitare,
Mi-ai pus trecut pe zile care vin.
Ne-am depărtat puțin câte puțin
Și-am învelit iubirea în visare.*

*Din amintiri mai am doar jurăminte.
Te-ai lepădat de toate câte-ai spus
Și tot ce-a fost, s-a destrămat, s-a dus.
S-a așternut; ca liniștea-n morminte.*

*Nu știu să-i spun cuvântului să ierte,
Dar am să-ți dau iubirea înapoi,
Să-i simți mirosul dulce de trifoi
Când am să pun sărutul să te certe.*

Când stele cad... dorințe se-mplesc.

Suntem doar umbre-n veșnică plimbare

Ce spațiul infinit îl rătăcesc.

Superbul chip al stelei căzătoare.

Când stele cad... dorințe se-mplesc.

Ne doare cerul când simțim căderea.

Și stelele ne dor când ne lovesc.

Dar noi iubim... și mai avem puterea

Să dăm durerii leacul omenesc.

A mai căzut o stea din Carul Mare.

În ea ne-am pus dorințele, cu dor.

Și spre-mpplinirea lor... în așteptare

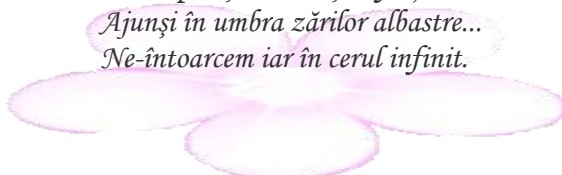
Ne pare parcă cerul mai ușor.

Dar timpul nemilos, căderii noastre,

I-a pus și răsărit și asfințit.

Ajunși în umbra zărilor albastre...

Ne-întoarcem iar în cerul infinit.

Cuvintele.

Am vrut

*Să scriu despre mine,
Dar cuvintele s-au ascuns.*

Am vrut

*Să scriu despre voi,
Dar n-am găsit cuvintele.*

Am vrut

*Să scriu despre iarbă,
Dar cuvintele parcă
Au intrat în pământ.*

Am vrut

*Să scriu despre soare,
Dar cuvintele zburaseră sus.*

*Atunci am înțeles,
Că tot ce voiam eu să scriu*

Însemna universul.

Și am pus universul

Într-un singur cuvânt,

IUBIRE.

Poveste de iubire.

*Mi-ai desenat pe vis iubirea din poeme
Și din priviri mi-ai scris culoare de apus
Pierdută-n rătăcirii tristețea mea se teme
De umbra fericirii și zâmbetul nespus...*

*M-am perindat în timp printre pereții lumii
Am scris cerșind cuvinte petalelor de crin
Imperiala floare purtând culoarea spumii
E gol și astăzi cerul... de freamătul divin*

*Ne vom întoarce-n gânduri pe leagănul lăsat
Talazului de aur crescut în umbra mării
Să ne trăim puținul din visul nevisat
Într-o poveste scrisă din patima uitării*

De vreți iubiri.

De vreți iubiri

Să creșteți,
Udați-le cu lacrimi.
Din dragoste și vise,
Faceți-le veșmânt.
Și vorbe dulci,
Și doruri,
Rostite fără pătimi.
Feriți-le de ura
Ce naște din cuvânt.
Plăpânde sunt,
Și mor
La prima vorbă goală,
Lăsând să
crească-într-una,
Durerile din noi.
Ce rost
Să suferim....?
Iubirea e o boală,
Al cărei leac e trainic,
Doar când suntem în doi.

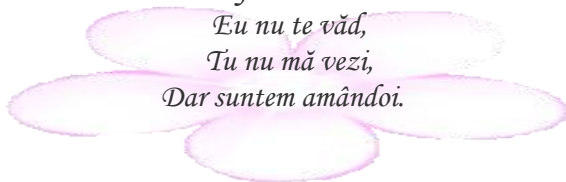

Pe-un fir de gând.

Mai dă-mi un semn.

*Și voi veni la tine
Pe-un fir de gând,
Așa cum vine
Lacrima. Plângând.
Să curg din palmă
Zâmbet de iubire,
Să-ți învelească
Trupul de argint
Flămând de fericire.
Sărutul ca o boare
Strivit pe pielea-ți fină
Cu gust de soare
Și miros de lună,
Din doruri îți alină.
Închidem ochii.
Ne cufundăm în noi.
Eu nu te văd,
Tu nu mă vezi,
Dar suntem amândoi.*

Din umbra ta mi-am desenat destinul.

*I*ubesc a rătăcirilor povară
Pe drumul neumblatelor iubiri.
Când dorul tău începe să mă doară
Mă pierd în umbra ta din amintiri.

*Din umbra ta mi-am desenat destinul.
Din șoapta ta cuvintele mi-am strâns.
Tu mi-ai fost leac, când ma durut suspinul,
Năframă, pentru lacrimi, când am plâns.*

*Mi-ai fost și gând și dor și nemurire
Și freacă de frunză din popas,
Dorința mea nestinsă de iubire...
În toate-ai fost și-n toate ai rămas.*

*Ești umbra rătăcită-n miez de noapte,
Parfumul dispărut în primăveri,
Mai dulce decât șoapta unei șoapte
Sau adierea unei adieri.*

Iubire.

Ce e iubirea ? Dar cine poate știi ?
Atâtea nume... pentru ea s-ar potrivi.
Și de le-am pune toate la un loc,
Ea poate fi pe rând,
Și ură,
Și dragoste,
Și joc,
Și biruință,
Și tandrete,
Și lacrimă,
Și frumusețe,
Și dor nebun,
Și gust amar,
Și fericire,
Și calvar...

Dar mai presus de toate,
Iubirea este viață, și viața e iubire.
Doar noi putem, s-o facem
Să respire.

Am pus peste iubire legământ.

*Ne-am sărutat în fața ta icoană
Că-i datină creștină pe pământ,
Lângă altar am pus pe cap coroană
Și-am pus peste iubire legământ.*

*Supuși să fim divinului cuvânt,
Respectul și iubirea să ne poarte
Prin pasul vieții noastre pe pământ,
La ceasul despărțirilor din moarte.*

*Dar iartă Doamne-al inimii păcat...
În ea iubirea încă mai trăiește,
În drumu'-acesta scurt am învățat
Că moartea nu desparte, ci unește.*

Mai este timp.

*Mai este timp să ne-adunăm în gânduri,
Trecutu'-ascuns în ele să-l găsim,
Și șoptele să le-adunăm în rânduri
Poem iubirii noastre să-i zidim.*

*Mai este timp să numărăm la stele,
Prin picături de rouă luna să privim.
Să-i smulgem mării cântecul de iele.
Nisipul ei sub talpă să strivim.*

*Mai este timp să facem pas spre ceruri,
În cor de îngeri ode să cântăm.
Din zile să mai facem giuvaeruri
Și multe sensuri vieții să-i mai dăm.*

*Mereu mă-întreb când vremea va apune.
Privesc către trecut îngândurat,
Dar vocea din privirea ta îmi spune
Că vise încă am de numărat.*

De ce ?

De ce-au trecut prin lume iubirea și durerea ?

De ce pe amândouă, într-una le legăm ?

De ce ne doare-atunci când ascultăm tăcerea ?

De ce iertarea vine și noi o alungăm ?

Mai lasă-mi pentru-o clipă, secunda de iertare,

Oprește timpu'-n loc... să pot a înțelege,

De ce iubirea noastră atât de mult ne doare,

Ce patimă le leagă, ce dragoste, ce lege ?

Ce nevăzute doruri se-ascund între ruine

Rămase-n destrămarea trecutelor iubiri ?

Atâta nor se-adună sub vâlul ce le ține.

Cum de se pot ascunde, și dor, în amintiri ?

De ce ne iese-ntr-una trecutul înainte ?

De ce uitarea fugе de clipe care dor ?

Răspunsuri neștiute, nescrise de cuvinte.

Secunde mari de timp... ascunse sub zăvor.

Iertare.

*Mi-e gându' -mpovarat de-atâta vină
Și sufletul mai greu ca un păcat,
Că n-am știut măicuța mea divină
Să-ți port respectul, cât l-ai meritat.*

*M-am lepădat de tine scumpă mamă,
Fiind rușinat de simplitatea ta.
Acum, cuvântul meu, plângând te cheamă,
Dar nu mai ești aici a mă ierta.*

*Iar azi, când firul vieții se destramă
Și simt în vina mea cum mă privești,
Eu știu că bunătatea ta de mamă
Mai iartă de-acolo de unde ești.*

Gânduri.

*A*m vrut prea multe,

Dar câte n-aș fi vrut...

Și-i bine că n-au

Fost așa de la-nceput.

Acum, aș fi gândit

La lucruri

Ce fără de folos

Ar umple viața

Sau ar întoarce-o,

Mereu cu susu-n jos.

E bine când

Mai sunt tot timpul

Gânduri în ascuns,

Mai sunt tot timpul

Taine de pătruns.

Mereu avem

Ceva de înțeles,

Mereu avem

Cărările de-ales.

Și de n-ar fi așa la infinit,

Am și uita

Că încă n-am trăit.

Tu femeie.

***P**lăpândă ființă, gingașă, dar și dură.
Umil rătăcitor, capriciilor din vreme,
Tu ai știut să judeci cu-o măsură,
Sfidând durerea... fără a te teme.*

*Cu urma ta, ai mângâiat pământul,
Crescând vlăstarul timpului ce vine.
Și n-ai uitat... a-ți ține legământul,
Iubindu-ne pe toți, uitându-te pe tine.*

*Pe fruntea ta se oglindește cerul.
Seninul lui, pâlind din măreție.
Sălășluiesti în tine... efemerul,
În drumul lui nescris, spre veșnicie.*

Mă plec în fața ta, minune pământească

*Mă plec în fața ta, făptură minunată,
Simbol al vieții și dragostei eterne.
Ești fiică, soră și mamă devotată,
În umbra vremii ce peste tine cerne.*

*Un trandafir, ca semn de prețuire,
Și-alătura o lacrimă din ochii mei.
O lacrimă de dor, de pace și iubire,
Să-ți umezești sărutul pentru pruncii tăi.*

*Mă plec în fața ta, făptură minunată,
Simbol al vieții și dragostei eterne.
Ești fiică, soră și mamă devotată,
În umbra vremii ce peste tine cerne.*

Ești tu.

***T**e știu din gânduri,
Din vise,
Din doruri și durere.
Din tot ce-am vrut
Să am –
Iubire, mângâiere.
Tu ești petală
Și floare,
Balsam de suflet ești.
Tu ești cărarea
Ce duce
Spre lumea de povești.
Tu ești iubirea,
Și dorul
Ce sufletul alină.
Ești mângâierea
Dulce,
Ești rază, ești lumină.*

Să nu-mi luați dreptul meu de floare.

*Să nu-mi luați roua dimineții
Și nici scâlpirea ei de soare.
Eu m-am născut simbolul vieții
Și lacrima mângâietoare.*

*M-ați curs petală cu petală
În clipele de rătăcire,
Câtând în joaca lor letală
Răspunsul vostru de iubire.*

*Și n-a trecut prin cer iubire,
Și nici iubire pe pământ
Nescrisă-n trupul meu subțire
Cu-o lacrimă și-un legământ.*

*Și n-a trecut prin lume viață
Să nu-mi arunce o privire,
Cerându-mi parcă o povață,
O mângâiere... sau iubire.*

*Și n-am lăsat nemângâiată
Privire-n dor rătăcitoare,
Nici inima îndurerată.
Să nu-mi luați dreptul meu de floare.*

Trăiește, iubește și iartă.

Trăiește,

*Nu pune la viață
Cuvântul povară,
Că viața-i o zi,
Trăiește-o din plin
Din zori până-n seară.
Trăiește alături de tot
Ce trăiește
Și umblă și zboară
Și cântă și crește.
Vezi firul de iarbă
Cum sparge pământul
Și frunza de tei
Cum o leagănă vântul.
Ascultă izvorul
Cum curge în râu,
Iubirea de prunc...
Și mirosul de grâu.
Te pierde prin ele
Și mergi mai departe.
Nu pune la viață
Ideea de moarte.*

Iubește,
Iubește pământul
Și cerul și marea.
Iubește cuvântul
C-ascunde uitarea.
Iubește și-arată
Cât poți să iubești...
Și-mparte iubire
De vrei să primești.
Iubește și ura,
Iubește-o de poți
Și-ascunde-o în tine
Că ură au toți.

Iartă...
Acolo unde iertarea
E ruptă din tine...
Și simte-i puterea-n suspine
Ce mor. În gânduri ce cresc
Pentru-aceeași iertare.
În tot ce se naște
Trăiește și moare.
În zile ce trec
Și nu te mai ceartă,
Trăiește,
Iubește și iartă.

E toamnă.

E toamnă... de la
Frunza ruginită,
De la parfumul
De struguri tămâioși.
E toamnă... de la
Para pârguită,
Și de la norii
Ce devin ploioși.
E toamnă... de la
Zborul de cocori,
Ce pleacă unde
Toamna nu mai vine.
E toamnă... de la
Câmpul fără flori,
Fără culori
Și zumzet de albine.
E toamnă... de la
Mărul auriu,
Ce-mprăștie
Mireasma lui de copt.
E toamnă... de la
Firul argintiu,
Ce tâmplele
Le schimbă-n noul port.

Când am să plec, nici timpul n-o să știe.

Azi mă îmbrac în tine, poezie.

Vin sărbători, trecute peste vreme,

Începe neputința să le cheme

Și trebuie să fiu la datorie.

Tu ești doar haina mea de împrumut,

Croită din cuvânt și zile multe

Nepuse tinereții să le-asculte

Și care peste mine au trecut.

Când am să plec, nici timpul n-o să știe.

Căci eu sunt tu... și tu ca mine ești,

Ai să rămâi aici să povestești...

Iar eu, ascuns în tine, poezie

TU și EU.

*TU, chip necunoscut,
Ce doar
Cuvântu-ți știu,
Mă-întrebi dacă există.
Dacă există sau nu,
Încă nu știu.
Sunt încă
O fantomă, ce ca și tine,
Bântuie prin timp.
Și poate, doar atunci
Când timpul,
Va face ca noi doi
Să fim alături,
Din TU și EU,
Va apărea un chip.
Un chip, ce-apoi
Nici timpul,
Nu-l va mai putea
Desparte.
Un singur chip.
Unit în fericire,
In viață,
Și în moarte.*

Nu rupeți flori din picături de rouă,

*Un curcubeu în margini de amurg
Stropind pământul în culori măiestre,
Sunt visele de iarnă care curg
Prin mângâierea sufletelor noastre.*

*Sunt bucurii ce s-au născut din dor,
Să ducă bucurie mai departe.
Ne ceartă gândul cu parfumul lor
Și ne nsotesc în naștere și moarte.*

*Din curcubeu și-au adunat culori
Să-ndeplinească sfânta lor menire,
Din ceruri și-au luat zâmbetul de flori,
Din picături de roua... strălucire*

*Ascultă glasul lor fără cuvinte
Rostit doar din petală și culoare.
Privește chipul prins în rugămintă
Să nu-l desprinzi de razele de soare.*

*Nu rupeți flori din picături de rouă,
Nu le striviți iubirea îngerească,
Puținul lor ni-l dăruiesc doar noua.
Priviți doar... și lăsați-le să crească.*

Plâng ochii-mi grei de-atâta așteptare.

***A**m pus iubiri în tot ce ne-împresoară
Și ne-am legat pe veci în lanțul lor.
Te mai iubesc... și-o spun – a câta oară? –
Și-ți mai iubesc și clipele de dor.*

*Tu ai plecat în lumea fericirii,
Eu am rămas în urma ta puțin,
Să prind în lacăt porțile iubirii...
Știu că m-aștepți și știi că am să vin.*

*Mi-e timpul dor... și ne iubirea doare,
Secundele atârnă ca un chîn,
Plâng ochii-mi grei de-atâta așteptare.
E-atât de mult, acum, acest puțin.*

Dorință.

Aș vrea o casă cu balcon spre mare.

Frumoasă,

Să se-învârtă după soare.

Și-un palmier s-ajungă la fereastră.

Și o mașină neagră.

Sau nu, mai bine albastră.

Aș vrea și-un iaht, culoare argintie,

Să plec cu el

Într-o călătorie.

Dar dacă stau și mă gândesc,

Nimic din toate astea nu se potrivesc.

Și atunci, ce-aș mai putea să îmi doresc ?

Am oare totul ?

Da, TRĂIESC.

Să pui cuvinte-n vers.

*Să pui cuvinte-n vers și versu-n poezie
E-n primul rând un har; ș-apoi, o datorie.
Respectă-ți însă harul, că l-ai primit cu rost,
Înșiră doar esența, nu scrie mult și prost!*

*Apleacă-te, poete, asupra de cuvânt,
Ascultă-l cu răbdare, respectă-l că e sfânt.
Nu așeza alături și ură, și dreptate,
Niciunul nu mai are aceeași greutate.*

*Cuvantu-acesta simplu își are rostul lui,
Nu stă supus orbește, oriunde și oricui.
El poate fi pământul pe care să pășești
Sau poate fi durerea ce vrei să-mpărtășești.*

*De-ar fi trăit acum, când am pășit și-n cer,
Cam câte Iliade ne-ar mai fi scris Homer?
Ori bunul Eminescu de mai trăia o vreme,
Aveam istorii scrise în stihuri și poeme.*

*Azi mulți ne vrem poeți cu har și fără har,
Ne punem timpu'-n vers, dar versu' e-n zadar.
Nimic nu se mai leagă, puțin are-nțeleș,
Și carte după carte... o facem mult prea des.*

*Atâtea versuri curg, sau șiruri de cuvinte
Și nu găsești prin ele un strop de-nvățăminte.
Sau cum spunea poetul: prea multe-s cu tipic,
Nu sună nici din coadă... și nici nu spun nimic!*

Mi-a mai rămas o clipă de tăcere.

*A*m coborât din liniștea stelară...

*Rupturi de timp, în clipe care curg,
Ce sunt sortite vremii să dispară
Când răsăritul curge spre amurg.*

*Și scrise-au fost acolo sus în cer
Să poarte-n ele clipe de durere
Și clipe de iubire, și clipe care pier,
Ce nu se văd din clipa de plăcere.*

*Din nemiloasa clipă-a despărțirii
Intrăm în bucurie ca-ntr-un joc
Și ne-amăgim, în clipa amăgirii,
C-o clipă de speranță și noroc.*

*Prin ele trecem dincolo de vreme,
Spre ultima din clipele cerești;
E clipa veșniciei... nu te teme,
E clipa vieții tale nelumești...*

*Le-am adunat într-un poem pe toate,
De la iubire... până la durere,
Să vadă veșnicia, de se poate,
Că n-am tăcut... în clipa de tăcere.*

Parodie de toamnă.

*Ne pleacă pe rând amintirile verii,
Verdeata din frunze se scurge tăcută
Pe-o cale ascunsă, de noi neștiută,
Iar o parte din zi se dăruie serii.*

*Sunt semne că toamna începe să vină.
Priveliștea-n jur e urâtă și sumbră,
Cad frunze din pom și se-așează pe umbră.
Din toamnă... s-a dus nelipsita grădină.*

*Azi omul modern are alte metehne.
Și ceapă și varză, ia totul de-a gata,
Ignoră total ce-a-nvățat de la tata.
Nici focul în cas' nu-l mai face cu lemne.*

*E totul schimbat, obiceiul și portul.
Parcă toamnele vechi s-au dus la plimbare.
A rămas în povești scârțâitul de care.
Conservele toamnei... așteaptă importul.*

Septembrie.

E luna ce stăpânește
Două anotimpuri.
Totul s-a întâmplat în
Alte timpuri,
Când vara și toamna,
Văzând-o cât de
Harnică era,
Au vrut s-o aibă
Fiecare
Și s-au certat pe ea.
Și după lungi dispute
Duse de-amândouă,
S-au hotărât
S-o împartă-n două.
Dar nici atunci disputa
Nu s-a terminat.

*Vara vroia mai mult
Și toamna,
Mai darnică din fire,
A cedat.
S-a mulțumit cu-o parte
La-ntreială,
Lăsând pe celelalte două
Pentru vară.
De aceea iubesc toamna,
Pentru darnicie.
Pentru-mpplinirea ei
În bogăție.
Mai am și alt motiv...
De mă gândesc mai bine,
A venit pe lume
În aceeași zi cu mine.*

Astăzi mă tem să scriu.

***P**rea multă toamnă peste gânduri mute
Și prea tăcut se-aude glasul serii.
Preumbă-n jur din rămășița verii
Întemnițând din clipele trecute.*

*Astăzi mă tem să scriu. Prin neuitare,
Aleagă voci, cu glasul tău prin ele.
Parcă și văd cum buzele-ți rebele
Mă caută timid cu-o sărutare.*

*Mă-ntind în gând, să nu strivesc sărutul
Și să te pierd în rămășița verii.
Îmbălsămat în liniștea tăcerii
Mai schimb o amintire cu trecutul.*

*Azi n-o să scriu, mi-e frică și mă sperii,
Prea multe clipe stau acum tăcute,
Prea multă toamnă peste gânduri mute
Și prea tăcut se-aude glasul serii.*

Poetul.

*L-am văzut
căutând cuvintele
cu care încerca
să treaca dincolo de moarte.*

*Un amestec
nefiresc de silabe
în care el
n-a locuit vreodată.*

*Cu fiecare cuvânt
murea câte puțin
îngropat
în nefirescul
propriilor iluzii.*

*Lângă el
adevăratele cuvinte
plângeau
nemurirea
pe care el o căuta
ocolind-o...*

Fabulă neterminată.

*Tr*ei picături de ploaie,
Desprinse dintr-un nor
În drumul lor
Spre moarte, discutau;
Eu știu că am să mor,
Le spune prima,
Și moartea nu-I departe,
Dar vreau să mor
Cu rost, cu demnitate.
Mă voi topi-n
Parfumul unei flori,
Și dăinui-voi astfel
Mai departe.
Eu voi cădea
Pe niște buze moi
Să umezesc
Sărutul de iubire.
Și voi fi singura-între noi,
Ce nu a mers
Degeaba la pieire.
E dreptul vostru
Să v-alegeți moartea,
Le spune-a treia, plină de trufie.
Dar numai eu, voi dăinui din toate.

*Eu voi cădea pe munte,
Voi luneca ușor,
Și-n timp,
Va crește din mine
Un izvor.*

*Și mii de ani de aici-înainte
O să sting setea
Tuturor.*

*Preocupate de mândria lor
Și prea cuprinse-n sfat,
Pierdură din vedere
Că drumul se termină,
Și toate trei căzură pe asfalt.*

MORALA ?

*Ar fi prea multe
Și nu m-apuc să scriu.
Puneți voi una.
Va las că e târziu.*

*Să nu ziceți că ce... și nu știu cum
Hai să pun una, c-așa dă bine-n carte.
Când toate trei urmau același drum
Cum Dumnezeu s-ajungi în altă parte ?*

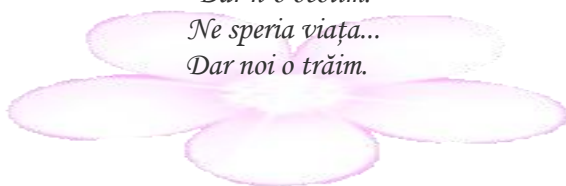

Ne temem.

Ne temem

*De tot și de toate.
Ne temem de ploaie,
Ne temem de vânt...
Ne temem de vorbe,
Ne temem de gând.
Ne sperie visul
Ș-apoi îl visăm.
Ne temem de lacrimi
Ș-apoi le vărsăm.
Ne speria vorba
Ș-apoi o rostim.
Fugim de iubire
Ș-apoi o dorim.
Ne temem de "teamă"
Dar n-o ocolim.
Ne speria viața...
Dar noi o trăim.*

Negru pe Alb.

*N*egru pe Alb,
Cuvinte culese
Din slava divină
În eternul simbol
Făcut să pătrundă prin noi
ADEVĂR și LUMINĂ
Astăzi Negru pe Alb
Este doar o grădină
Este doar un protest
Față de aceia cu crez
Și cu har în cuvânt
Aceia ce azi
În această grădină
Au uitat LEGĂMÂNT
Au pierdut ADEVĂR
S-au strivit de LUMINĂ
Și pe-un fir de oarbă putere
Pierduți în nimic
La idoli murdari
Se închină.

Liniște.

Eclipsa tăcerii,
Cuvintele dorm.
Acum când durerea
Din gânduri
Le cheamă.
Și dorul de-a scrie
Cu ele din somn,
Un cântec de dor
Și de teamă.
Aș vrea să cânt
Primăvara.
Și glasul pădurii
Să-l cânt.
Să cânt cum
Răsare lumina,
Și ploaia cum
Intră-n pământ.
Cum crește bobocul
De floare.
Cum zboară
Miros de parfum.

Cum roua se duce
De soare,
Și vîntul
Se plimbă pe drum.

Aș vre să cânt
Fericirea,
Iubirea,
Și cântul de dor.

Aș vrea să cânt
Nemurirea,
Și dragostea
Celor ce mor.

Cuvintele însă
Sunt surde,
Și-n liniștea lor
Stau închis.

O voce aș vrea
Să mă strige,
Să scap
Din napraznicul vis.

Vai tu, „poete“.

*V*ai tu, „poete“, ce rău că te-ai născut,
Tu nici nu știi cât rău prin asta ai făcut.
A trebuit ca-n urmă-ți, ca grâul, să răsară
O-ntreagă armată dură de lume literară.

*De la istorici, critici și super analiști,
Să poți să scrii un vers când ochii tăi sunt triști.
Nici unul nu-ți vrea răul, ci toți îți vor doar bine,
De-aceea stau cu toții tot timpul lângă tine.*

*Ei vor doar să te-ajute, că nu le știi pe toate.
Să-ți dau doar un exemplu, mă rog, dacă se poate:
Tu, virgula ce-ai pus-o acolo-n rândul trei,
Nu trebuia s-o pui... și trebuia s-o iei.*

*Nu mai vorbim de versuri, doar vezi că ei îți cer,
Să nu scrii cer albastru... să scrii albastru cer.
Sau... rândul doi e mare și patru e prea mic.
Tu te-ai născut degeaba, nu știi să faci nimic.*

Aș vrea să-ntreb

*Aș vrea să-ntreb, străine, în țara-n care stai,
Mai umblă Miorița pe un picior de plai?
Mai înfloresc salcâmi cu floarea de parfum
Și dorul se mai strânge la margine de drum?*

*Mai stau în soare munții cu vârful pan' la cer
Și stelele din noapte la umbra zilei pier?
Mai cântă frunza-n codru pe poala de alun
Și mai aleargă cerbul fugind ca un nebun?*

*Mai vezi în câmp cum grâul se face auriu
Și-l unduiește vântul în drumu-i spre pustiu?
Legată de văzduh, mai cântă ciocârlia
În țara ta ce spui că este România?*

*Atunci, te-ntreb, străine, când toate astea sunt,
Ce cauți tu aici la capăt de pământ?
Cum ai ajuns să crezi că stai în sărăcie,
Când ai în jurul tău atâta bogăție?*

Acolo.

*Acolo unde iarba răsare din pământ
Și-n firul ei plătând simbolul vieții saltă,
Sălbatica-i privire ne pare-atât de-naltă
Și dorul ei de viață ne pare atât de sfânt.*

*Acolo unde roua se varsă-n dimineți,
Țintind mărgăritare pe umbre și pe flori,
Săgeată de lumină, a astrului din zori,
În murmururi tăcute cântate de poezi.*

*Acolo unde floarea ne-mbată de parfum,
Culori nemuritoare și vise de iubire,
Crescute parcă-n dor, din firul ei subțire,
În leagăne celeste la margine de drum.*

*Acolo unde noaptea auzi privighetori,
Pierdute voci de îngeri în cântece de iele,
La umbra nevăzută a darnicelor stele,
Pierdute-n bolta-naltă spre clipele din zori.*

*Acolo unde ploaia ne cântă s-adormim
În tril de picuri mari lovindu-ne tăcerea,
Ascunsă-n glasul ei se-aude adierea
Din valurile mării, pe voci de pantomim.*

*Acolo unde toamna e darnică cu noi
Și câmpul plin de rod ne mângâie privirea,
E ca un loc în care s-a zămislit sfințirea
În darul vieții noastre, din fulgere și ploi.*

*Acolo unde munții privesc de sus câmpia
Și lacrimile-și curg, din susur de izvoare,
Ducându-și parcă dorul în nesecata mare,
Acolo suntem noi... acolo-i România*

Moare pamantul.

*Puțin câte puțin,
Pământul moare.
La moartea lui contribuim din plin.
O facem conștienți și nu ne doare.
Îl dezbrăcăm... și, pîrjolit de soare,
Pământul moare,
Puțin câte puțin.*

*Puțin câte puțin,
Îl otrăvim.
Îl otrăvim cu nepăsarea noastră
Și ne-amăgim că noi trăim din plin.
Împrăștiind în aer moarte-albastră,
Îl otrăvim,
Puțin câte puțin.*

*Puțin câte puțin,
Pământul moare.
Disprețuirea lui înseamnă moarte.
Pledăm... cu închipuitele nevoi
Și nu vedem cum totul ne desparte.
Putn câte puțin,
Murim și noi.*

Intoarce-te din cerul tău de sus.

Tu aripă mi-ai fost în zborul meu.

*Pereche a celei care azi rănită,
Înaltă rugă către Dumnezeu
Și spre iubirea ta neprihănită*

*Să mai scurteze calea dintre noi.
E prea mult nor în dreptul meu de soare.
M-am rătăcit prin fulgere și ploii
Și ne iubirea macină și doare.*

*Intoarce-te din cerul tău de sus,
Pătrunde-n visul meu pierdut în noapte,
Să-mi umplă amintiri care s-au dus
Și să-mi alini durerile cu șoapte.*

*Mult prea departe-i drumul și prea lung
Spre veșnica iubire ce ne-așteaptă.
Ajută-mă prin colbul lui s-ajung...
Și-n tot ce-i scris, să-mi fie calea dreaptă.*

E-atâta gol în jur... și-atât de multă toamnă.

*În ruginiul toamnei, când frunzele coboară,
Prinos melancoliei din clipe de iubire,
Prin amintiri tăcute și gânduri se strecoară
Frânturi din visuri vechi, căzute-n adormire.*

*Sub nucul din poiană, lângă sărutul verii,
Bucăți din umbra-i deasă, aleargă risipite,
Prin pajiște, mai umblă doar umbrele tăcerii
Ascunse printre visuri, în clipele-adormite.*

*Privirile-aruncate pe frunzele de tei
Când mâinile iubirii se căutau tăcând,
Le poart-acuma vântul pe margini de alei.
Mirificul parfum... miroase doar în gând.*

*Un fruct rămas stingher, în măruț aurii,
Acoperit cu golul din frunzele căzute,
Ca un stăpân, în spațiul rămas acum pustiu,
Se vrea un martor viu al vremilor trecute.*

*E-atâta gol în jur... și-atât de multă toamnă.
Prin frunza risipită îi stă acum culoarea.
Dar dărnicia ei, îi dă un iz de doamnă
Și-n tot ce-a dăruit se lăfăie savoarea.*

*Când față de frumos ne paște lăcomia,
Din frunzele-arămii, mai strângem câte una,
Să punem vieții dar, să-i învelim câmpia,
Cu toamnele-aurii să-i împletim cununa.*

Să nu te temi de crudul adevăr.

Oricât ți-ar fi de vitregă o soartă,
Oricâte deznădejdi în cale-ți ies,
Să nu te plângi, că nu ai de ales,
Și sigur fii că toate au o poartă.

*Ne naștem doar și moartea ne pândește,
Dar ne-am născut, trebuie să trăim;
Vităm de ea și nu ne mai gândim,
De ce ți-e scris, nimic nu te ferește.*

*Să nu te temi de crudul adevăr,
El este crud, doar când îl vrem departe,
Când ne-nvelesc iluziile deșarte
Și-n patru despicăm un fir de păr.*

*Aprindem foc, în care noi ardem...
Ce rost să ne creăm o soartă sumbră,
Gândind astfel și umbra are umbră,
Dar n-am avut nevoie s-o vedem.*

Nu ezigstă Moș Clăciun.

*A*scultați la ce vă spun...

*Cheal și voi ai mali, de școală,
Eu volbesc fălă gleșeală,
Nu ezigstă Moș Clăciun.*

*Au venit și pe la noi.
Doal așa... ca obicei,
Fiindcă suntem mititei.
(Am zis "au", că elau doi.)*

*Când în blațe m-a ținut
Ca să-mi facă buculie,
M-am uitat pe su' bălbie
Și ce cledeți c-am văzut ?!?*

*Peste gât avea mălgele,
Mai avea ceva și-n sân,
Înțelegeți ce vă spun...
Că nu vleau alte bebele.*

*Io, copil de glădiniță,
Când mi-a dat un sălutat,
După cum m-am îmbătat
Ela sigul Clăciuniță.*

Nu omorâți și pruncii nenăscuți.

*Nu de la voi e dreptul meu la viață,
Și nici pe-al vostru, nu vi l-am dat eu.
Cu toți avem un drept la dimineață.
Cu toți avem același Dumnezeu.*

*Când v-am ales nu ne-am dorit sclavie,
V-am pus conducători... și nu stăpâni,
V-am arătat respect și omenie,
Dar prea ușor ați devenit păgâni.*

*N-ați înțeles că-n noi vă stă puterea ?
N-ați înțeles, că noi v-am respectat ?
Nu tresăriți când ne-auziți tăcerea ?
Noi ținem capul jos... dar nu-i plecat.*

*Ați întrecut măsura... și ne doare.
Ne plângem morții, oare până când
Să mai răbdăm călcatul în picioare ?
Și voi sunteți tot muritori de rând.*

*Pe voi vă stăpânește lăcomia
Și v-ați pierdut și crezul și cuvântul.
Dacă-ați putea, ați vinde România
Și de sub voi, va-ți arenda pământul.*

*Lăsați, pământului să-i cadă ploi,
Să-i crească flori, să bucure de soare,
Căci lumea nu se termină cu voi,
Mai sunt și generații viitoare.*

*Rostit, ca nume sfânt, Stefan cel Mare,
Se-aude-n el cuvântul moștenire,
Al vostru sun-a ură și trădare,
Al vostru, e doar moarte și piele.*

*Când nu știi după moarte ce te-așteaptă,
Când lași durere, anilor trecuți,
În ultim ceas, urmează calea dreaptă,
Nu omorâți și pruncii nenăscuți...*

Un poem pentru lumea durerii.

*Nu mai au niciun drept, nici măcar să mai plângă,
Vină n-au, vina lor e lume nătângă,
Un destin ce i-a pus prea târziu... sau devreme,
Într-o lume prea rea, cu prea multe probleme.*

*Peste zâmbetul lor e-o durere tăcută.
Pentru ei, umilința, e și surdă și mută.
În speranță mai au doar bucata de pâine
Ce-o primesc când și când, pentru ziua de mâine.*

*Când din lacrima lor se ridică palate,
Nu mai știu că pe lume mai este dreptate.
Demnitatea, și ea, a rămas mai puțină.
Sunt acum condamnați, condamnați fără vină.*

*E o lume ce crește zi de zi tot mai mare,
Peste care și noi improșcăm nepăsare,
Și când tot ce vedem îi întindem tăcerii
Mai zidim un cuvânt la poemul durerii...*

Poezie nescrisă.

***P**e când mă cochetam cu grădinița,
Era o fată, mult îmi plăcea mie,
Voiam să-i scriu atunci o poezie,
Aveam și-un titlu, simplu, Smărăndița.*

*Dar nu știam nici a-ul și nici z-ul,
Nu apăruse nici reportofonul,
M-am mulțumit a face pe bufonul,
Să-i văd pe față zâmbetul și eul.*

*Când au trecut pe lângă mine anii
Și fără veste m-am trezit la școală,
Tot Smărăndița mă băga în boală
Când ne plimbam pe-aleea cu castanii.*

*Timpul s-a scurs ca apele prin văi,
Și-a tot crescut frumoasa Smărăndiță,
Are și ea, la rândul-i, o fetiță
Și lângă ea, mai are trei flăcăi.*

*Aș mai putea s-o scriu și-acum, știu bine,
Dar Smărăndița nu mai e fetiță
Și nu mai e de mult la grădiniță,
Chiar dacă azi, ea e tot lângă mine !*

E timpul să plecați.

***E** timpul să plecați, cât nu e prea târziu,
Pân' n-o simți săracul că-i jupuit de viu.
I-ați înșelat credința vânzându-vă pe-un leu,
Nu vă forțați norocul... ferească Dumnezeu...*

*Cu toată bunătatea din sufletu-i flămând,
E și el ca și voi, tot muritor de rând...
Și el are răbdare... și-același Dumnezeu,
Dar nu-ntreceti măsura punându-i greu pe greu.*

*E timpul să plecați, v-am suportat destul.
De-atâtea vorbe goale poporul e sătul.
Se-aude din morminte blestemul lui Brucan,
A expirat sorocul... și-a expirat în van.*

*Ați stat la cârma țării de douăzeci de ani,
Ne-ați luat pământuri, case, ne-ați jecmănit de bani.
De fiecare dată venind cu gura mare
Că vreți o altă viață, că vă doriți schimbare...*

*Schimbare v-ați dorit, schimbare vrem și noi,
Schimbare nu înseamnă... tot voi, în loc de voi.
Mai sunt în talpa țării voinici cu-nvătătură,
Nu gândăviți ca voi... și plini de incultură.*

*Vitați-vă în jur, vă place ce-ați făcut ?
De la păduri la fabrici pe toate le-ați vândut,
Să vă clădiți palate, cu iz de pușcărie,
Sunteți mai rău ca chelul de-i trebuia tichie.*

*Cu paznici pe la porți, de cine vă e teamă ?
Cine mai credeți voi că vă mai ia în seamă ?
Nu sunteți Dumnezei, nici zeii din Olimp,
Dar nu întindeți coarda... plecați cât mai e timp.*

*Ieșiți și voi puțin prin lumea aia bună,
Ca să simțiți și voi cum euro se-adună.
În lumea aia-a voastră, cea plină de rahat,
La care ne-ați vândut și ne-ați ingenucheat.*

*În care obligați ne ducem sărăcia
Ca voi să puneți ghiara ușor pe România.
Ne mor copii acasă din dorul de părinți,
Iar voi ne vindeți tara, ca Iuda-n, doi arginți.*

*De-o jumătat' de viață vă tot plătim simbrie,
Cealaltă jumătate ne-ați dat-o-n datorie,
Și-n timp ce noi plătim... voi huzuriți ca zbirii,
Ați dus sărmana tară la limita pieirii.*

*E timpul să plecați, lăsați-ne pe noi...
Destinul prost să fie... dar nu făcut de voi.
Voi știți să locuiți doar în afară legii,
Să adunați prin furt averi și privilegii.*

*V-am acceptat prea mult, ce ironi-a sorții,
Pe voi, ce-ați luat... și revoluția și morții.
Doar nu cumva vă vreți istoriei eroi,
S-ar rușina, sunt sigur, istoria cu voi.*

*Iar voi, clevetitorii, pe screen sau cu condeie,
Ce-ați tot suflat în foc, când ei v-au dat scânteie,
Treceți-vă, e timpul, cu toți, această tară,
S-o scoatem din rușine, din ură și ocară...*

Scisoale pentlu moș Nicolae.

*Moșule, sunt supălat,
Am găsit ghetete goale
Langă ușă la intľale
Și io cled că m-ai uitat.*

*Io sunt male, cum am zis,
Da plietena mea-i mică
Și-al fi vlut o papușică,
Ca io pentlu ea ți-am sclis.*

*Cled c-ai fost plea ocupat
De-ai uitat așa de mine.
E plea mult și pentlu tine,
De-aia nu m-am supălat.*

*Da la anu' cale vine
Am să clesc și vleau in schimb,
Un Fellali ca s-o plimb...
Dal să nu mai uiti de mine.*

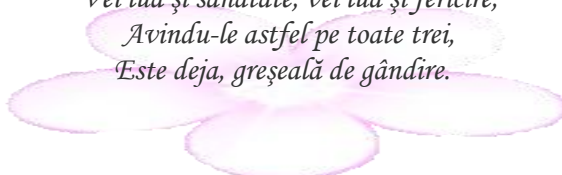
Cu judecată.

Am pus spre "licitare"

*Trei cuvinte,
Alese, după reguli bine studiate.
Și toate trei, de mare trebuință.
Bani, fericire, sănătate.*

*De-ai fi putut să iei
Din toate trei,
Problema ar fi fost ca rezolvată.
Dar am lăsat, doar una ca să iei.
Văzându-ți astfel, dreapta judecată.*

*De vei lua bani, la gândul
Căci cu ei,
Vei lua și sănătate, vei lua și fericire,
Avindu-le astfel pe toate trei,
Este deja, greșeală de gândire.*

*Căci sănătatea vine de la
Dumnezeu.
Iar fericirea, nu este de vânzare.
Vei da pe sănătate, leu cu leu.
Oricât ar fi averea ta de mare.*

*Vor avea grijă vracii
Să ți-o scoată,
Că de-aia sunt trecuți prin multe școli.
Și după ce-ți v-or lua averea toată,
Tu n-ai decât în liniște să mori.*

*Și fericire de vei lua
Nu-i râu.
Dar fericit, sărac, și fără sănătate,
O spun, si să mă ierte Dumnezeu,
Parcă nu-i judecată cu dreptate.*

*Rămâne sănătatea
Să-ți alegi.
Căci sănătos de ești, le faci pe toate.
Poți face bani, poți fi și fericit.
Aceasta-i judecata cu dreptate.*

De astăzi nu mai scriu.

M-am hotărât, de astăzi nu mai scriu,

*E prea multă risipă de cuvinte.
Și drept să spun, aproape că nu știu
De-or folosi cuiva, de-aci 'nainte.*

*Nu este hotărâre de moment
Sau rezultatul nu știu cărui vis,
Ba, am primit chiar și-un avertisment;
Că prea târziu m-am apucat de scris.*

*Dac-aș fi fost o iotă mai precoce...
Ar fi-nțeleș, primeam și ajutor,
Dar nu am har, chemare și... nici voce,
Mi-a precizat... puțin iscoditor.*

*Și plăctisit, s-a-ntins în jilțul lui
Fin, aurit și 'nalt cât o cetate.
Aș fi dorit să spun, dar n-aveam cui,
Că mă simțeam jignit, fără dreptate.*

*Am ridicat privirea și i-am spus;
Prietene, ascultă-mă ce-ți zic,
Vino mai jos, când stai acolo sus,
Orice-ai privi se vede mult mai mic...*

Săracul.

*M-am născut în lumea acelor ce plâng,
Și râd, și iubesc... și sapă pământul.
A celor ce-n minte frumosul îl strâng,
Dar scapă cu rost și cu grijă cuvântul.*

*M-am născut în lumea acelor ce duc
Și griji și nevoi și rostul de țară.
Fără patima lor, cei care conduc
Ne-ar duce de râpă... și-am fi de ocară.*

*M-am născut în lumea acelor ce știu
Să-și facă o rugă la ceasul de seară.
Astăzi la ceasul acela târziu
Se stă în alcool, și-n drog... se omoară.*

*M-am născut în lumea celor ce-adună
Tăcerea și vorba la semn de respect.
Astăzi se latră la stele și lună...
Îndreaptă-i Tu Doamne pe drumul cel drept.*

Poetul și criticul

Eu sunt poetul.
Iar el... e criticul
Ce-n urmă vine,
Citește poezia, analizează
Și spune, de e bine
Sau nu, ce muncă am făcut.
În caz contrar,
Eu trebuie
S-o iau de la-început.
Că și cum poezia ar fi o roată.
Și n-a ieșit rotundă.
Ba spune dumnealui,
E chiar pătrată.
Și mai pretinde, că așa cum e
Nici nu se poate vinde.
În timp ce eu
Afirm în gura mare
Că poezia nu e de vânzare.
Am scris mai mult...
Pentru aducere aminte
A unor mici cuvinte,
Ce la o bucurie sau supărare,
Nu mai știu, trecuseră prin minte.

*Și m-am gândit că n-ar fi rău
Să fie scrise și chitite,
Păstrate, sau date
Pentru a fi citite.
Și vine el acum și spune,
Că bietele cuvinte
Nu sunt bune.
De-ar fi să folosesc
O sintagmă, așa... mai jucăușă,
Între mine și cititor
Criticul, e un fel de firmă căpușă.
Îmi ia fără bani
Produsul, și-apoi îl revinde,
Cu o sumă
Cu care dumnealui pretinde,
Că a muncit
Pentru evaluare,
Fără prea multă nepăsare.
Mă-întreb așa...
Ca omul ce nu știe:
Cum de-ai ajuns să critici poezie?
Pân` a mă naște eu,
Poetul, tu, criticul,
Care acum atâta importanță-ți dai,
Aș vrea să știi, mă rog... ce critici???*

Mă scrie timpul azi în două toamne.

*Astăzi, ne scrie timpul inc-o toamnă,
Cu-același farmec și cu iz de doamnă.
Și-aceeași frunză grea și ruginită
Se-așează peste tâmpla-încărunțită.*

*Câmpia, schimbă verdele cu glodul.
Hambarul, goliciunea lui, cu rodul.
Se varsă peste noi miros de brumă
Când mustu'-n căni mai face încă spumă.*

*Borcanele s-au pregătit și ele
Să-i găzduiasca iernii gogonele.
Și printre nuci și mere sau gutui,
Parfumul e și el la locul lui.*

*Nici nu mai știi din toamnă ce să iei.
Iar viața... are și ea toamna ei.
Cum trece vremea peste mine Doamne !
Mă scrie timpul azi în două toamne.*

Te scriu cuvânt.

*Te scriu cuvânt, să nu cad în păcat
Și să mă uiți de-atâta nepăsare.
Te-am ocolit, am râs, te-am judecat,
Dar m-ai iubit și mi-ai lăsat chemare.*

*Mai învățat să te rostesc demult,
Prin vremurile grele care-au fost.
Acum te știu, dar tot te mai ascult,
C-am învățat tăcerea pe de rost.*

*Și am s-o scriu cu litere de foc
Să ard în ea din clipele-ți prea triste.
În cartea lumii încă mai e loc
Că tu să fii trecut la loc de cinste.*

În picătura mea de libertate.

*Am renunțat voit la libertate,
M-am coborât din peșteră sau pom,
M-am asumat cu numele de OM
Și-am hotărât să construiesc cetate.*

*Am plâns, am râs și-am inventat cuvântul.
Am inventat dorința și speranța,
Iubirea pentru om și cutezanța
Și am crezut că voi schimba pământul.*

*Am vrut apoi un loc pentru câmpie,
O casă cu balcoane și cerdac,
O curte cu piscină și hamac
Și-am transformat dorința-n lăcomie.*

*Din lăcomie s-a născut și ura.
În ură s-a pierdut ușor iubirea.
Speranța mi-a adus dezamăgirea
Și cutezanța stresul și tortura.*

*Azi nu mai știu și nici n-am înțeles
La ce mi-a folosit să știu cuvântul,
Când am stricat și-am otrăvit pământul
Câtând o picătură de progres ?*

*Mi-e scârbă de progres și de cetate.
M-am săturat de numele de OM.
Mă vreau din nou în peșteră sau pom,
În picătura mea de libertate.*

Te scriu poezie.

*Te scriu poezie ... în clipe de dor,
La miezul de noapte, la umbra de zi,
Când stele din ceruri spre mine cobor
Și timpul mă uită, doar tu mă mai știi.*

*Ești firul speranței când visele curg,
Iertare căzută pe răul din noi,
Sclipire de rază în prag de amurg,
Cărare deschisă spre viața de-apoi.*

*Balsam în iubire și leac în dureri,
Fărâma de apă căzută-n pustiu,
Dorința de mâine și gândul de ieri ...
Te scriu poezie ... așa cum te știu.*

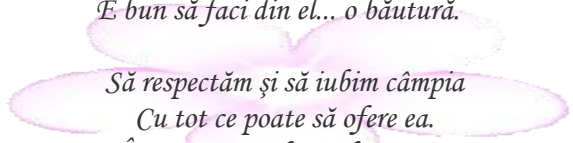
În vara asta plânge bogăția.

*L*a gândul toamnei care vine mâine,
De bogăția verii am uitat.
Dar cum să uiți, mirosul sfânt de pâine
Din spicul greu... ca aurul curat ?

*Nu mai vedem prinosul din câmpie,
Cu-atâtea flori, cu-atâta sănătate.
Strivim sub tălpi un fir de pădărie,
Firav, micuț și plin de bunătate*

*Alătura un fir de mușețel
Privește blând a noastră nepăsare.
În iarn-o să-ntrebam cu toți de el,
Sau sora lui, un fir de sunătoare.*

*De sus, din tei, se scutură parfum,
Înlăcrimat de-a soarelui căldură.
Nu-l ocoli, oprește-te din drum,
E bun să faci din el... o băutură.*

*Să respectăm și să iubim câmpia
Cu tot ce poate să ofere ea.
În vara asta plânge bogăția...
Să n-o lăsăm risipei să se dea.*

Poem si poezie.

*M*i-a năzărit așa... pe la o vreme,
Că n-ar fi rău să scriu și eu poeme.
Când toți o fac... ce-așa mare dilemă ?
Zis și făcut, am căutat o temă,

M-am informat în piață ce se scrie
Și-am început să zgâri pe hârtie.
N-am mai ieșit în parc și nici la tata
Și-n două luni poemul a fost gata.

L-am tot citit de sus și până jos,
Am încercat să-l recitesc pe dos,
I-am ajustat și virgule, și semne
Să nu-l scap în poemele nedemne.

*A*m pus în el puterea mea și harul
Și n-am scăpat din ochi dicționarul.
Iar din dorința de-a-mi fi totul clar
L-am dus și-ntr-un cenaclu literar.

*Aici, s-a început cu destrămarea;
Că... s-a mai scris de chestia cu marea,
Că strofa aia, despre rândunici,
Ar trebui doar două rânduri mici.*

*Despre iubire s-ar fi scris destul,
De toamnă, cititorul e sătul.
Pe-aia cu trenu'a zis-o Toparceanu
(Se tot scurta poemul meu, sarmanu').*

*Mai taie-aici, e dincolo prea plin,
Iar la sfârșit să-l ajustăm puțin;
E prea-nșirat și stă să se destrame
(Sărman poem "crescut" de-atâtea mame).*

*L-am tot sucit și luat cu binișorul
Că nu mai știm nici cine-i autorul.
Acum, e minunat... firar să fie,
Dar nu mai e poem, e-o biată poezie.*

*Dar cel puțin ideea o avem,
Nu tot ce-i poezie... e poem.*

Secunda.

Secunda

*In care m-am născut,
A fost secunda
In care primul pas
Spre moarte l-am făcut.
Dacă mă nășteam
Nenăscut,
Aș fi trăit o veșnicie.
Dar n-a fost vrerea mea,
Așa a fost să fie.*

În lacrima lumii.

*În lacrima lumii, se-aude durerea,
Cu care se-adapă într-una tăcerea.
Pieirea mai pune un pas peste noi
Și tot mai adânc coborâm în noroi.*

*Distrugem speranțe și gânduri tăcute.
Am pus rațiunea să nu mai asculte.
Și robi lăcomiei, de noi inventate,
Clădim inutile și sumbre palate.*

*Robiți de mașini și luxoase vacanțe,
Mirajul din drog... privați de speranțe,
Urmăm neclintiți ce ne da lăcomia
Și creștem cu grijă și-n tihnă robia.*

*Orbiți de plăceri și de lucruri deșarte,
Privirea din noi nu mai vede departe.
Și-n timp ce greșim, dar nimic nu ne miră,
Pământul sub noi de-abia mai respiră...*

Aș alerga, prin bruma ta, desculță.

*Noiembrie, candid ca o fecioară,
Ți-ai așezat frunzișul la picioare,
Din golu-ți ram, privirea se coboară,
Să vadă rătăcită câte-o floare.*

*Și suferi ca un vis pierdut în gânduri
Când vremea ta urată te mai plouă.
Destinul tău, e scris doar printre rânduri.
Tu ești sortit a rupe toamna-n două.*

*Pădurea tace doar ca să te-asculte.
E liniște-n tristețea așternută.
Ca un făcut și zilele-ți par multe
Și toamna-n tine parcă e pierdută.*

*Dar fără tine farmecul s-ar pierde,
În sirul rupt al timpului ce trece,
În vremea mohorâtă, fără verde,
Fără vreun dor, fără de umbră, rece.*

*Când recele te-mbracă-n văzul lunii
În albul purității nepătate,
Mi de scâpîri din floarea de petunii,
Ascund în tine gând de bunătate.*

*În dimineți cu mantie-argintie,
Venind parcă din iarna ce-o anunță,
De atâtea ori... prilej de bucurie,
Aș alerga, prin bruma ta, desculță...*

Prostul.

*S-a tot vorbit de proști și de prostie.
S-au discutat și-analizat pe rând.
Când ei, când ea, și-o spun, fir-ar să fie,
Că nu ne lasă-n pace nici în gând.*

*Prostia e la fel... fără hotare,
E prima între toate, integral
Și, de-ar durea, în lumea asta mare,
Ar fi un zgomot surd și infernal.*

*El, prostul, însă, are o dilemă
De care pân' acuma n-am scăpat
Și bună-ar fi de studiat ca temă
Să poți să știi când e de condamnat.*

*Când el o spune singur... n-are rost
Să-l mai condamni, ci trage-nvățăminte!
Că nu poți să-ți dai seama că ești prost,
De n-ai avea măcar un strop de minte.*

Cu plânsul ascuns în cântul viorii.

un gând pentru tine, *Alice Muller*

Nu plânge, nu-i locul acesta de plâns,
Vremelnici nebuni l-au luat cu chirie,
Degeaba le-arăți câte lacrimi ai strâns,
Sun prea ocupați să te-audă, să știe.

*Nu plânge, fi demnă de visul ales,
Prea sfântul lui dar va fi împlinirea.
Când rodul speranței, de tine cules,
Prin cântecul tău va ști nemurirea.*

*Alunecă-ncet, peste coarde, un vis.
În sunetul lui, vibrează fiorii
Prin mâinile-i reci. E copila Alice,
Cu plânsul ascuns în cântul viorii.*

În aur strălucind, pe fruntea ta, coroană.

*V*in astăzi în genunchi, la tine, sfântă tară,
Dă-mi din puterea ta, de veacuri adunată,
Să pot răbda rușinea ce-ți stă acum povară.
Ești dată la străini, bucată cu bucată,

De pe pământul tău pe care m-am născut,
Ca un vânat gonit... ce-l fugăresc dulăii,
Sunt alungați părinții, când încă n-am crescut.
Din trupu-ți ciopârțit se-nfruptă azi călăii.

În verdele naturii, păstrată de martiri,
În aur strălucind, pe fruntea ta, coroană,
Cu mintea lor bolnavă, lipsită de sclipiri,
Ne sapă gropi comune la Roșia Montană.

*Plutește prin văzduh otrava argintie,
Iar moartea stă să cadă pe timpuri care vin.
Din tot ce este azi, nimic n-o să mai fie...
Pustiu, și morți, și lacrimi, și noi... cu-aceiași chin.*

*Iar ei, vor fi plecați... și n-o să le mai pese.
Din rănilor-ți lăsate, în alte părți de lume,
Și-au dus pe sub ascuns, averile imense.
Ascunși vom fi și noi... ca nație și nume.*

*Vin astăzi în genunchi, la tine, sfântă țară
Și-ți jur, că n-am să-i iert nici dincolo de tine.
Precum strămoși mei întreagă te lăsară,
Am să te las și eu, la neamul care vine.*

De prin vorbe, Eminescu, este a sufletului hrană.

Sficioși cătăm prin rugă, ca-n atâtea dăți, iertare,
Deolaltă punem gândul și tăcerea în chemare.
Vechiu' grai tăcut ne-adapă, prin cuvânt fără prihană.
De prin vorbe, Eminescu, este a sufletului hrană.

Multe gânduri așezate în veșmintele vorbirii,
Ce-au trecut prin pana-i sfântă, stau sortite nemuririi.
Azi, poeți cuprinși de vorbă și de dulcele-i blestem,
Rîme nu mai încondeie, de veșmântul lor se tem.

Versul lor, e doar o umbră, ostenit, fără foșnire,
Lepădat de limba sfântă, de cuvânt și de simțire.
Stihuiuri suferitoare... prea tăcute, prea vulgare,
Chiar și stâncelor din piatră le sunt rău mirositoare.

E timpu' -împăcării, e sfantul Crăciun.

E timpul, când pruncii în ceruri se nasc.

*Scântei de lumină aleargă rebele,
Ascunse-n minunea din ramul de vâsc.
Din plete de îngeri se scutură stele.*

*E timpul să fim iertători și mai buni.
Cu suflet plecat și cu gânduri curate,
Trimitem spre îngeri, în cer, rugăciuni,
Să fim mai ușori, mai goliți de păcate.*

*E timpu' -împăcării, e sfantul Crăciun.
Prin albul zăpezii vedem puritate.
Se schimbă și anul cu unul mai bun,
Mai gol de nevoi și mai plin cu de toate.*

*Plutesc bucurii peste gândul de mâine.
Este multă căldură și mult adevăr.
Săracul... și el, ia din coaja de pâine
În spiritu-i sfânt, cozonac și cu măr...*

Afacere de criză.

A fost descoperită la noi, aci, într-un sat,
Pe malul lui Danubius, mai jos de Calafat,
Când un țaran cu minte și spirit gospodar
A vrut să facă bani. Din ce ? Din bălegar.

*Stând el așa-ntr-o zi cu ochii duși departe
Pe malul lui Danubius, dar pe cealaltă parte,
Unde avea, de-o vreme, niște bulgari, amici,
I-a năzărit ideea s-apuce de chirpici.*

*A socotit, a scris... a șters, a calculat
Și dup-o săptămâna, ce mai, s-a apucat.
La început, pe zi, făcea o curte plină.
Apoi, ușor, ușor, s-a-ntins și în grădină.*

*Nici n-aș putea să spun cam câți făcea pe zi,
Vecinii spun că... sute, ba alții spun că... mii.
Dar cel mai greu mister ce-a zăpăcit cătunul
Era, că-n zorii zilei, nu mai avea niciunul.*

*Au delegat atunci preotul și primarul
Să meargă-a lămuri cum e cu... bălegarul.
Dar cel mai important să afle și indicii;
Când vine noaptea neagră unde dispăr chirpicii.*

Cum au intrat în curte (nefînd nici el prea prost)

A înțeles din prima al vizitei lor rost.

*Nu va mai frămîntați, uite, vă spun și vouă,
Trec noaptea la bulgari... chirpicul, două ouă.*

De le vedeai mirarea credeai că-nebunesc;

-Ce faci cu-atâtea ouă? au întreat firesc...

-Le dau la olandezi, la patru mii de ouă

Ei îmi trimit o vacă, ba, unii, chiar și două.

Hai, lasă-mă vecine cu vorba ta de clacă,

Nu văd la tine-n curte nici urmă de vreo vacă.

La ce mi-ar trebui, când am atîta treabă?

Doar trec pe lângă mine și încă-n mare grabă.

Afacerea-i făcută să aibă multe uși,

De-acolo din Olanda se duc direct la ruși.

Ia, uite lucru dracu, afacere, nu glume...

O bălbâi primaru'..., mai, mai, să facă spume.

Abia acu' n-țeleg, mi s-a aprins scînteia,

Afacere la cheie... și pe la ruși e cheia.

Ei, vezi, aici e cheia afacerii... cum zici,

Păi ei dau bălegarul cu care fac chirpici.

E cumpănă-ntre ani.

E cumpănă-ntre ani

E cumpănă de vreme

E cumpănă-n speranțele ce vin

E cumpănă-n gândire și-n poeme

E cumpănă-n izvoare și-n suspin

E cumpănă în vânt și-n libertate

E cumpănă-n istorie și-n noi

E cumpănă-n a minților cetate

E cumpănă și unde umblă doi

E cumpănă în răsăritul zilei

E cumpănă în miezul negrei nopți

E cumpănă la cumpenele milei

E cumpănă în toate și în toți

E cumpănă-n protest și răz bunare

E cumpănă-n respectele ce pier

E cumpănă-n văzduh pe munți și mare

E cumpănă și-acolo sus în cer

D'ale noastre.

***D**e douăzeci de ani încoace
Ne-am dovedit popor cuminte,
Când guvernanți, ne cer în pace,
Să-i dăm cu inversu' -nainte.*

*O parte, chiar au progresat...
(Atât cât mintea lor i-a dus)
Și s-au oprit, s-au așezat
Și stau cu inversul în sus.*

*Au apărut și unii care,
În mintea mea așa socot ,
În zarva asta din schimbare
Și-au pierdut inversul de tot .*

*Sunt prea puțini care-au crezut
Că-n lumea ast-a nimănuui,
Se poate lua de la-nceput
Cu inversul la locul lui.*

Cu cocoși și cu găini.

*Să tot fie vreo trei zile, când vecinul meu Costel
A plecat în deplasare și și-a luat soața cu el
La avicola din Cornu, într-un schimb de informații.
(A-nvățat despre găini, de cocoși și alte nații);*

*Prima zi fu de rutină, mai curând ca o plimbare,
Au făcut vreo patru ture, cât era ferma de mare,
Cu un ghid din partea casei, ce explică ce și cum.
(Mai să plângă de picioare, străbătând atâta drum);*

*Așa... după prima oră, vrând s-arate că-i isteț
L-apucă pe ghid de-o mână și cu una spre coteț:
"La așa găini drăguțe și la puii lor frumoși,
Mă și mir", zice Costel, "că nu au niciun cocoș!"*

"Cum să nu?" răspunde ghidul, "chiar în cușca următoare
Sunt cocoși din rasa albă și cu pene la picioare,
Cinci călcări la prima oră, sunt cocoși de patru stele".
La urechea lui o voce: "Ia, ascultă, tu, Costele!"

La o cușcă mai încolo... altă rasă, alți cocoși
Pintenți nevoie mare, creste lungi și arțăgoși.
"Opt călcări", le zise ghidul, "dar și ei sunt de cinci stele".
La ureche-aceeași voce: "Ia, ascultă, tu, Costele!"

Se făcu că nu aude și-ntrebă așa-n surdină,
Toate astea opt călcări le fac doar la o găină?
"La mai multe", zise ghidul. Tresărind ca o scânteie
Se-aplecă și-i spuse-n șoaptă: "Ia, ascultă, tu, femeie!"

Moartea lui Ion.

Ce soartă rea mai are câte unul...
(Vorbesc de un sătean pe nume Ion)
Cu moartea lui a speriat cătunul -
Un groaznic accident de avion.

Cum, doamne iartă, zic, s-a întâmplat,
De-așa necaz să fie să ai parte,
Când niciodată Ion nu s-a mișcat,
De-atâta cât e satul, mai departe?!

Cu întrebarea asta, dragii mei,
Aproape să nu dorm, fir-ar să fie!
Noroc avui cu Leana lui Matei,
Că mă-ntalunii cu ea la prăvălie

Și-mi povesti cu bob și amănunt
(Ea fiind vecină-n gard cu răposatul)
Cum Ion, de pe grămada de pământ,
Cu moartea lui a speriat tot satul.

Trecea un avion... puțin lăsat,
Să fie-așa... să zic... o săptămână
Când ochii după el și-a ridicat -
S-a prăvălit în groapa de fântână.

Se-aude țara prin suflet rătăcit

***P**e voi vă chem acum
Să fiți aproape.
Voi rătăciți ai țării-n astă lume...
V-aud cum plângeți
În cântec de durere,
De dor de țară, de casă și de-un nume.*

*Și plâng cu voi
Citindu-vă cuvântul...
Poem ascuns al dorului de țară.
Dacă-aș putea
Aș ocoli pământul,
Să pun în voi un strop de primăvară.*

*Cuvântul vostru,
E dalta ce cioplește,
În duritatea stâncii de granit.
Dar e și mângâierea
Ce neguri risipește
Din suflet trist, în neguri rătăcit...*

Mai cred în voi.

*Mai cred în voi, în nume de români,
Mai cred în tine prea hulită țară,
În vorbele rostite din bătrâni
Și-n cei ce te vor scoate din ocară,*

*Mai cred în omenie și-n cuvânt,
În fumurile care ies pe coș,
Mai cred în răsucirea în mormânt
A celor ce ne-au fost iubiți strămoși.*

*Mai cred în soarele ce urcă-n zi.
Mai cred în răsărit și-n asfințit,
În cei ce-au fost și cei ce vor veni,
Dar nu mai cred în cei ce m-au mințit.*

*Le pun în grai cuvântul ce l-au vrut
Și l-au ținut ascuns și nerostit,
Am suferit, am plâns și m-a durut,
Dar ați greșit crezând că m-ați prostit.*

*Mai cred în voi, la ultim ceas de seară,
C-ați înțeles în toate ce-ați greșit
Și nu lăsați urmașilor povară
Nesăbuița voastră-n infinit.*

*Nu le lăsați și vina ce n-o au
Sunteți meschini, dar nu fiți și negliobi.
Cu toată bogăția-n care stau
Vor fi bogați cu suflete de robi.*

*Blesteme vă vor prinde din cuvânt
În timp ce fumuri tot mai ies pe coș.
Vă veți întoarce și voi în mormânt
Dar nu cu răsucirea de strămoși.*

Vă plâng pe voi bogați de sărăcia voastră.

*N*ăscuți de vremuri turburi, prin pradă și hoție,
Trecând prin legi obscure ascunse la vedere.
Doar mintea voastră crede că stați în bogăție
Clădind palate pline... trufie și avere.

*Dar nu palate pline înseamnă bogăție,
Unde să stați închiși cu paznici la fereastră.
Amarnică plăcere... luxoasă pușcarie.
Vă plâng pe voi bogați de sărăcia voastră.*

*Băgați în voi de-a valma ca-n frica cea de moarte
Și nu mai știți că-n viață există și un mâine.
Dar și plăceri și gusturi sunt pentru voi deșarte.
Voi n-ați simțit vreodată mirosul sfânt de pâine.*

E pentru tine țară.

E pentru tine țară...

Pământ, ținut cu brațele dreptății
Și negru lut din palmă de țărani.

Ai fi ajuns tribut străinătății
Fără iubirea lor de mii de ani.

Să nu te temi...

Iubirea pentru ține nu va pieri,

Săracul te dorește adăpost.

De-ar îndura și milă și durere,

Ar face-orice ca tu să ai un rost.

Ești țara lui...

Neprețuita casă din străbuni.

Te apăra de-aici și de departe,

Cu lacrimi învelite-n rugăciuni,

Și gânduri nerostite despre moarte.

Ei, cei plecați...

Ce hrana ți-o aduc, muncind afară.

Conducătorii tăi... doar pentru bani

Te-ar ciopârți-n bucăți că pe o fiară,

Să ia pe tine câțiva gologani.

Mai stăm pierduți.

*Mai stăm pierduți pe ulițe, pe care
E încă praf și vânturile bat;
Și nu vedem alături strada mare
De care ani întregi ne-am separat.*

*Mai stăm și azi pierduți în nostalgie,
Cu crezul rătăcit spre amintiri.
Cât plâns a fost și cât o să mai fie
Îl plângem iar... și-n noile zidiri.*

*Ne-au scris furtuni pe zile și pe viață
Și le-am citit atunci ca rugăciuni,
Iar azi când adevărul ne e-n față
Noi încă-l mai privim prin slăbiciuni.*

*Eu nu condamn, eu doar îndrept privirea
Spre adevăr... oricât de crud ar fi.
Nu pot să uit trădarea, despărțirea
De drumul drept, pe care poți zidii.*

*Cuvântul sfânt, zidit în osanale,
Săltând bolnave minți de adevăr
Când condamnați, mureau zidind canale.
De ce să mai trăim neadevăr ?*

*Târâți cu zel și trucuri sclipitoare
În umbra-năltătoarelor căderi,
Ne-au scris pe minți idei nemuritoare.
Nici azi nu înțelegem ce-a fost ieri.*

*Și încă mai vedem prin ceața sumbră
Înșelătoare umbre și sclipiri.
Sărmane timp, dezbracă-ne de umbră
Și stege răul scris în amintiri...*

Din mandat în mandat.

***D**e când e democrație legea firii s-a schimbat,
Și la patru ani odată ai nevoie de-alt mandat.
Senatori și deputați, se-învârtesc și se agită,
Ca să prindă alt mandat, nu contează, chiar cu mită.*

*Dăi cu liste, cu sectoare, cu colegii cel mai nou,
Fac atât de mare zarvă, că produce și ecou.
Nu-înțeleg ce-atâta zgomot, fiindcă toți l-ar merita,
Unii de la parlament, și-alții de la..... D.N.A.*

Nu mai jurați.

*Nu mai jurați cu Biblia sub mână
Că țara apărați și sfântul ei pământ.
Sunteți ridicoli... în doar o săptămână
Ați și uitat ce-ați spus la jurământ.*

*"Jur că priceperea mea toată
S-o pun în slujba țării", la nevoi.
Purtarea voastră... altceva arată,
Popor și țară, sunteți numai voi.*

*Pe voi nu țara vă doare cel mai tare.
Nu mai vorbesc de noi, că nici atât.
Voi stați cu gândul doar la buzunare,
La ce-ați putea fura, la cum și cât...*

Și toate-s flori.

Floarea,

Simbol

Al vieții și iubirii,

Ce poartă'n ea

Mireasma fericirii,

Și'mbie ochiul

Cu tainice culori,

Trezind în suflet

Gânduri și fiori.

Împodobită

De roua dimineții,

Iți umple gândul

De simbol al vieții.

Dar sunt și flori,

Ce hărăzit-au sorții,

Să poarte

În roua lor

Otrava morții.

Că nu mai știi

Pe care s-o mai iei,

Că nu mai ști

Nici teiul dacă-i tei.

*Nici trandafirul
Dacă are
Spini,
Sau la mirosul
De crin
De mai suspini,
Că nu mai ști
Nici care este floare,
Din care
Se trăiește,
Sau se moare.
Te mulțumești
S-arunci
Doar o privire,
Plecând în gând
Cu-o tristă
Amintire,
Că n-ai aflat,
Așa, într-o clipă
Două,
La care e otravă,
Și la care, rouă.*

Au și ei morții lor.

E mult de-atunci, timpul s-a dus.

Noi n-am uitat
Când gloanțele-au ucis,
Și morții ni i-au luat.
I-am căutat, îi căutăm,
Îi vrem, ne doare.
Să punem la mormântul lor
O floare și-o lacrimă,
Să-și umezească sufletul
Încins de gloanțele
Ce fără vină i-au ucis.
De ce-au făcut-o, de ce tac,
Unde ne duc ? Acum au alte treburi.
Ei spun că ne conduc.
Și știu, dar se feresc,
Se-ascund, nu vor.....
Și sigur, sau poate nu,
Au și ei morții lor.

I-am pus din neam.

*I-am pus din neam, ca să conducă neamul
Și sus, acolo, și-au schimbat destinul.
Puterea minții le-a furat-o banul
Și-a pus în ei doar răul și veninul.*

*Atât de prinși în pofta de-avuție,
Călcând pe noi, părinții, chiar și frații,
Își construiesc luxoasa pușcărie
Și condamnări își dau pe generații.*

*Nu-i judecați, căci timpul îi așteaptă
Și de-ați putea, pedeapsa tot n-ar lua-o.
Oricum, n-ar fi o judecată dreaptă
Asa cum numai timpul le va da-o.*

Ei nu-s din picăturile de ploaie.

aproape fabulă

Suntem o lume plină de cuvânt,
Lăsat, să ne zidim cu el iubire
Și să trăim cu drag și dăruire
Fată de tot ce poate fi mai sfânt.

O altă lume, tot la fel de sfântă,
Poate cea mai curată dintre ele,
În care, loc, au prea puține rele,
E lumea celor care nu cuvântă.

Și negreșit, sămânța vieții, apa,
Furând câte ceva din amândouă,
Cu picături de ploaie și cu rouă,
O altă lume, marea, o adapă.

*Pe fundul ei, tăcute ca o stâncă,
E lumea picăturilor modeste,
Mai fără de păcat și mai celeste,
Stau cufundate-n liniștea adâncă.*

*Urcând ușor, o simți într-o trezire
Și agitată cum lovește malul,
Iar peste toate stăpânește valul
Precum un călăreț, peste oștire.*

*Și tocmai sus, pe val, stau cocoțați,
Și inactivi și fără greutate,
Doar cu plăcerea de-a fi duși în spate,
Tot felul de nocivi și de ratați.*

*Ei nu-s din picăturile de ploaie,
Sunt doar o pleavă, frunze, putregai,
Ușor plutind și prinși precum un scai
Pe haină, într-un cuvânt, gunoaie.*

De sus în jos.

*V*orbind politic, simplu, de vrei să mă-înțelegi,
Parlamentarii noștri sunt puși să facă legi.
Eu nu zic că nu fac, dar... ce să faci cu ele ?
De poezii, nu-s bune....și nici să faci manele.

*Și sunt atât de proaste și-atât de circumspecte,
Ca nimeni, niciodată, nu poa'să le respecte.
Când ți-au făcut o lege....parcă-s cu destu-n gură.
Nu știi dece nu iau exemplul din natură.*

*Să-ți dau eu unul, mă rog, dacă se poate....
Conduci un avion și asta nu-i pe roate,
Ai tras greșit de manșă și s-a oprit motorul,
În clipa următoare ai terminat cu zborul.*

*O iei în jos.... ca vântul, nu știi dacă-înțelegi ?
Și nu din întâmplare și-n baza unei legi.
Și-i lege, lege, lege, nu merge s-o'invartesti
Nu te mai iartă nimeni, dacă-ai greșit, plătești.*

Suntem cu toți ai timpului supuși

Să nu te pui cu timpul că-i viclean.

*În mersul lui el n-are nici o lege,
O oră-i o secundă și o secundă an.
Și de l-ai ști... tot nu l-ai înțelege.*

*Atât de scurt îți pare-n bucurie,
Iar la durere... clipele sunt ani.
Sunt clipe ce te duc la sărăcie
Și altele când timpu-nseamnă bani.*

*Cu viața ta se joacă ca-ntr-un joc.
El îți închide și-ți deschide uși...
Ești taina lui când s-a oprit în loc.*

Suntem cu toți ai timpului supuși...

Din dansul lor.

E ca un basm, căzut din cerul sfânt
În care îngeri aripile-și scutur
Și curge-apoi cu-ncetul spre pământ
Ca mângâierea aripii de flutur.

E ca un dans, în care puritatea
S-a prins în joc cu-ntreaga măreție.
Privindu-l, vezi în el eternitatea
În preamărirea albului ce-rove.

Am pus căușul palmei opritor
Să prind în ea un strop de frumusețe.
Ca o minune s-a oprit din zbor...
S-a așezat în palmă cu blândețe.

În drumul lui, ce căuta pământul,
S-a prins în palma mea ca-ntr-un popas
Și am simțit în moartea lui sărutul
Și lacrima de înger ce-a rămas.

Mi-a lunecat în luciul ei privirea
Și gândul către viața de apoi.
Prin moartea lui, și-a-ndeplinit menirea,
Să fie fir de viață pentru noi.

Lângă respectul nostru de români.

*Ne-au sărăcit, ca peste tot în lume,
Un neam de trădători și de hapsâni.
Ne-au murdărit, ca nație și nume,
Din tot ce-am fost odată, ca români.*

*Dar nu ei sunt români adevărați.
Nu ei se țin ca țara să nu piară.
Noi stăm aici de griji împovărați
Și suferim și ură și ocară.*

*Să ducem veșnicia de români
Și plaiul mioritic să nu moară.
Ei doar în mintea lor se cred stăpâni,
Dar nu mai au nici inimă nici țară.*

*Nu ne-am vândut copii și nici părinți,
Să căpătăm arginții, precum Iuda.
Când te-om primi, sunt sigur, ai să simți
Că-n palma noastră, odihnește truda.*

*Și chiar dacă acum suntem stăpâni
Doar peste sărăcia din hambare,
Lângă respectul nostru de români,
Te vom primi cu pâine și cu sare.*

E floarea ce n-aduce primăvară

***N**e-a mai rămas doar să visăm din nou
La verde... și la floarea din grădină.
Foșnetul frunzei are acum ecou
De ruginiu uscat... și de cătină.*

*Peste câmpie zboară cat'-un fulg
Din pădăria încă neplouată.
Era și el cândva-ntr-un fel de vulg,
Azi, singur, rătăcește-n lumea lată.*

*Doar mărul din grădină s-a pierdut
Cu firea... și-a-nflorit a doua oară,
Dar floarea lui e doar un gând tăcut,
E floarea ce n-aduce primăvară...*

E susu-n jos... și josul nu se știe.

*Spunea demult, bunicul, când trăia
Și o credeam atunci o vorbă bună,
Că n-ai să vezi nicidecum în viața ta
Vre-un hoț să fure și apoi să spună.*

*Păcat că nu mai e, s-a prăpădit
Așa e viața, scurtă, trecătoare...
Căci auzea acum, de-ar fii trăit
Cum cei ce fură-o spun în gura mare.*

*Și îi aud și cei ce după lege,
Ar trebui să vadă, ce și cum
Ar trebui să-i prindă și să-i lege.
Dar pentru ei, e ca un joc cu fum.*

*Și ca-ntr-un joc urmează același drum.
Eu n-aș considera a fi un joc.
Că nu se poa'-să iasă atâta fum,
Până nu e măcar un pic de foc.*

*Și asta-i tot o vorbă de gândit...
Bunicul le spunea cu vrednicie.
Se vede treaba că toate s-au sucit.
E susu-n jos... și josul nu se știe.*

Povești de București.

Demult, venind la un proces, cu
Un oarecare, pentru ghete,
Din Scornicesti, un nenea Escu,
Ramase-aci să dea decrete.

Perseverând în interes, cu
Un zel nebun și fără jenă,
Ajunse-n fruntea țării Escu
Și lângă Escu... o Elenă.

În ziua-n care-am înțeles cu
Toți, c-am vrea democrație,
L-am alungat atunci pe Escu
Fără să știm cum o să fie.

Am mers la vot și ne-am ales cu
Unul sărac și cumsecade,
Ca un făcut și el tot Escu.
(Bolnav după mineriade.)

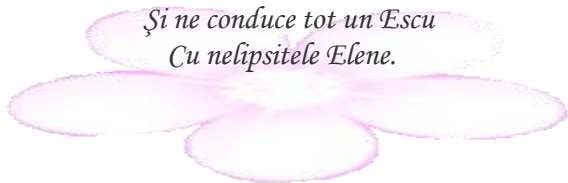

*Sortiți să ne luptăm prea des cu
Nenorocirea și blestemul,
Am pus alt Escu-n loc de Escu,
Dar p'ăsta lă învins sistemul*

*De mafioți, făcând exces, cu
Nelegiuiri și alte cele...
C-ai fi crezut că bietul Escu
Era de paie, sau surcele.*

*Și de nevoie am purces cu
Alte schimbări să prindem hoții.
Și tot așa din Escu-n Escu
Aproape ne-am schimbat cu toții.*

*Vârâm gunoiul pe sub preș, cu
Nerușinare... și cu lene.
Și ne conduce tot un Escu
Cu nelipsitele Elene.*

Ei ne presară vânt... noi culegem furtună.

***N**e iartă tu pământ... îți cer iertare tară,
Noi am ales negliobii ce trupu-ți sfârtecară.
Și pentru doi arginți, vândut pe la străini,
Pământul tău, acum, e câmp... și mărăcini.*

*Și-n datoria lui, de ieri, de azi, de mâine,
E, să-i culegem rod, e, să-i culegem pâine.
Pe cel mai bun pământ, câmpia cea mai bună,
Ei ne presară vânt... noi culegem furtună.*

*Răsună glasu-i sfânt, ce din adâncuri strigă,
Că-n rostul lui, stă scris, să facă mămăligă.
Acolo unde lege... e mita și prostia,
Mai e doar glodul gol și-i veștedă câmpia.*

*Ați ridicat prostia la rangul de virtute,
Pe unde călcați voi, țărâna țării pute.
Pământul ăsta sfânt... l-ați otrăvit cu mită,
E prea sătul de voi, i-e scârbă să vă-nghită.*

E ziua ta.

E ziua ta, minune strămoșească
Primește-n dar modestul meu cuvânt
Așa cum gându-mi știe să rostească
De ziua ta să fie legământ

Că te-am iubit, cinstit și respectat,
Ți-am venerat iubirea ce mă cheamă,
Din trupu-ți m-am hrănit și adăpat
Și te-am simțit a fi a doua mamă.

Ți-am admirat și grija pentru cei
Ce rătăcesc nevoia ta și dorul,
Depart de mirosul tău de tei,
De cântecul ce-l susură izvorul.

I-ai așteptat cu muntele și marea,
Cu sufletu-ți de soare și de cer
Unde nicio când nu-ncape neiertarea
Și ne iubirea celor care pier.

Tu i-ai iubit și-atunci când ei ți-au dat
Disprețul lor... și ura... și mânia
Și că o mamă bună i-ai iertat
Primindu-le în trupul tău vecia...

Multa fericire

*Mulumesc pentru rabdarea voastra
si va doresc bucurii intr-o lume mai
buna.*

Autobiografie.	2
Eu m-am născut aici, între cuvinte.	4
Nu căutați iubirea prea departe	5
Iubește-mă doar cât să nu mă doară.	6
Acolo unde visele nu dorm.	7
Mă iartă tu, copile.	8
Iubirea e suflet în doi.	9
Am să te scriu în versul de iubire.	10
Să nu uitați de mine.	11
Vorbim despre iubire.	12
Să nu jurați iubire.	13
E-atât de simplu, Doamne, să iubești	14
Te caut.	15
De câte ori cuvintele n-ajung,	16
Tu, ingerul iubirii.	17
Să lași pământului o floare.	18
Te voi găsi pe drumuri din poeme.	19
Mai pun un vis.	20
Celestic.	21
Îi las iubirii dreptul să mă doară.	22
Am plâns aceeași lacrimă amândoi.	23
Gânduri.	24
La tine mamă.	25
Născută din cuvinte.	26
Am adunat din visul tău o floare.	28
Mi-a mai rămas un singur anotimp.	29
Cum să iubesc?	30
Primește-mi dor și dăruie-mi iubire.	31
Din dor de noi.	32
Ți-am ascultat tăcerile din șoapte	33
Mai am o lacrimă de plâns.	34
Ascult culori de trandafir în floare.	35
Acolo unde timpul îngroapă amintiri.	36
Rătăcire.	37
Să nu lăsăm.	38
Aș vrea să fiu nebunul ce seamănă iubire.	40

Imn.	41
Portret.	42
Destin.	44
Poveste de iubire.	45
E plânsul meu.	46
Mie dor de voi.	48
Eu fir de dor, tu dulce amintire.	49
Din flori de mac am adunat iubire.	50
Ne cerne alb, pe amintiri uitate.	52
Rătăcitoarele iubiri.	53
Chemare.	54
Mă cheamă iar cu-a gândului chemare.	56
Ai apărut.	57
M-am născut la margine de viață.	58
De ce mi-e dor ?	59
Ați înțeles cum plânge un suflet de copil ?	60
Te-aștept, iubito.	61
În verdele din ochii tăi.	62
Când am să-învăț să scriu.	64
Mărire ție frumosule cuvânt.	65
Mă iartă, mamă.	66
Să știi să plângi.	68
Cadoul.	69
Din firele de dor ți-oi țese așteptarea.	70
Te prețuiesc, iubire.	71
Sunt visul tău.	72
Când am să pun sărutul să te certe.	73
Când stele cad... dorințe se-implinesc.	74
Cuvintele.	75
Poveste de iubire.	76
De vreți iubiri.	77
Pe-un fir de gând.	78
Din umbra ta mi-am desenat destinul.	79
Iubire.	80
Am pus peste iubire legământ.	81

Mai este timp.	82
De ce ?	83
Iertare.	84
Gânduri.	85
Tu femeie.	86
Mă plec în fața ta, minune pământească	87
Ești tu.	88
Să nu-mi luați dreptul meu de floare.	89
Trăiește, iubește și iartă.	90
E toamnă.	92
Când am să plec, nici timpul n-o să știe.	93
TU și EU.	94
Nu rupeți flori din picături de rouă,	95
Plâng ochii-mi grei de-atâta așteptare.	96
Dorință.	97
Să pui cuvinte-n vers.	98
Mi-a mai rămas o clipă de tăcere.	100
Parodie de toamnă.	101
Septembrie.	102
Astăzi mă tem să scriu.	104
Poetul.	105
Fabulă neterminată.	106
Ne temem.	108
Negru pe Alb.	109
Liniște.	110
Vai tu, „poete“.	112
Aș vrea să-ntreb	113
Acolo.	114
Moare pamantul.	116
Intoarce-te din cerul tău de sus.	117
E-atâta gol în jur... și-atât de multă toamnă.	118
Să nu te temi de crudul adevăr.	120
Nu ezigstă Moș Clăciun.	121
Nu omorâți și pruncii nenăscuți.	122
Un poem pentru lumea durerii.	124
Poezie nescrisă.	125

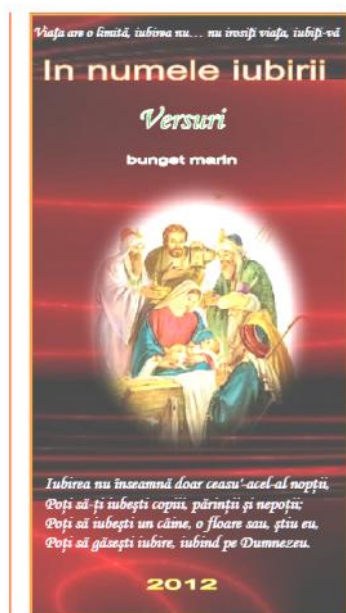
E timpul să plecați.	126
Sclisoale pentlu moș Nicolae.	129
Cu judecată.	130
De astăzi nu mai scriu.	132
Săracul.	133
Poetul și criticul.	134
Mă scrie timpul azi în două toamne.	136
Te scriu cuvânt.	137
În picătura mea de libertate.	138
Te scriu poezie.	140
În vara asta plânge bogăția.	141
Poem si poezie.	142
Secunda.	144
În lacrima lumii.	145
Aș alerga, prin bruma ta, desculță.	146
Prostul.	148
Cu plânsul ascuns în cântul viorii.	149
In aur strălucind, pe fruntea ta, coroană.	150
De prin vorbe, Eminescu, este a sufletului hrană	152
E timpu' -împăcării, e sfantul Crăciun.	153
Afacere de criză.	154
E cumpănă-ntre ani.	156
D'ale noastre.	157
Cu cocoși și cu găini.	158
Moartea lui Ion.	160
Se-aude țara prin suflet rătăcit	161
Mai cred în voi.	162
Vă plâng pe voi bogați de sărăcia voastră.	164
E pentru tine țară.	165
Mai stăm pierduți.	166
Din mandat în mandat.	168
Nu mai jurați.	169
Și toate-s flori.	170
Au și ei morții lor.	172

I-am pus din neam.	173
Ei nu-s din picăturile de ploaie.	174
De sus în jos.	176
Suntem cu toți ai timpului supuși	177
Din dansul lor.	178
Lângă respectul nostru de români.	179
E floarea ce n-aduce primăvară	180
E susu-n jos... și josul nu se știe.	181
Povești de București.	182
Ei ne presară vânt... noi culegem furtună.	184
E ziua ta.	185

Mail justitiarul3@gmail.com
Pagina web <http://justitiarul.ablog.ro/>

*Dacă unui singur cititor îi place versul meu,
merită să scriu pentru el...*

*Eu sunt doar un condei...
A lemnului lucrare.
Cărbune-în lemn de tei
Spre-a vorbei depănare.*

*În mine stau cuvinte
Sortite spre citire,
Și așteptând cuminte
Să treacă-n nemurire.*

*Trecute prin genune
Și prin al vieții joc,
Căci inima-mi cărbune...
E inimă de foc.*

Editată cu mijloace proprii

Hurezani-Gorj 2012